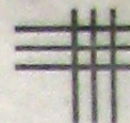

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(St. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 27, NOIEMBRIE 2005 Apare la jumătatea lunii 1 leu nou (10.000lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie Atentat la ființa națională
Atitudini Sfidarea în două ipostaze
Zig-zag pe mapamond Berlin
Comemorarea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor
Cronic legionar - noiembrie
In memoriam Gheorghe Tache
Apariție de carte Jean Buchiu - "Iertare da, uitare nu!"
Radu M. Crișan - "Testament Eminescu" (I)
Actualitate Diverse vederi de pe "centura politicii" (XI)
Carte legionară celebră "Circulări" (II)
Reportaj Cel mai bătrân legionar din lume
Din culisele Legiunii Sunt simist, dar mă tratez (XIV)
Correspondență Pericolul sectelor - Ecumenismul
Concurs
Poșta Redacției

REVOLTA NOASTRĂ NEMĂRGINITĂ

Nu pot să reacționez altfel decât cu nemărginit dezgust și indignare, văzând felul în care suntem tratați - sau, mai clar, batjocoriți, de un oarecare individ care își zice **Teșu Solomonici**.

De unde a apărut acesta, din ce neanturi o mai fi aterizat pe pământurile acestei țări, tratându-ne ca pe niște troglodiți, permițându-și să batjocorească eroi și martiri ai neamului românesc, iar celor prezenți administrându-le disprețul unui tratament inacceptabil?

Pentru cei care nu citesc suplimentul săptămânal al ziarului "**România Liberă**" intitulat "**Aldine**" le voi spune câteva cuvinte lămuritoare.

De un timp, în presa românească și-a făcut loc o controversată polemică având la bază filmul făcut de Alex Solomon având ca temă jaful unui grup de nomenclaturisto-securiști evrei, în anul 1959, asupra unui furgon al Băncii Naționale; de la acest caz s-a ajuns la discutarea acuzației de holocaust în România în perioada 1933-1944 (de ce nu din 1833 nu se știe, dar aveți puțină răbdare, ajungem și acolo).

Dintre români, singurul care a avut acces în presa românească a fost scriitorul disident **Paul Goma**.

În "**Aldine**" nr. 492, din 28 oct. 2005, își găsește loc primitiv articolul tovarășului **Teșu Solomonici**, care face subiectul reacției noastre vehemente.

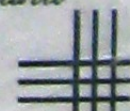
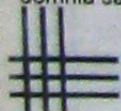
Ca mod de lucru voi urma tirul idellor și prezentării tovarășului în cauză; voi utiliza cu scuzele de rigoare numele mic al autorului, sperând totuși că nu voi fi bănuț de relații amicale cu domnia sa.

1) TEȘU:
"războiul lui
Goma cu
holocaustologii"

NOI: Minciună!
Nu este războiul
lui Goma, este
războiul
românilor (faceți
un referendum)!

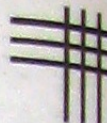
Încercarea de a prezenta problema holocaustului ca pe o controversă între Goma și "holocaustologii" reduce
(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

Ideologie ATENTAT LA FIINȚA NAȚIONALĂ

"Proclamație" - Aspirația secuimii la autonomie:

"Locuitorii autohtoni de naționalitate maghiară aflați în majoritate în Ținutul Secuiesc, ținem la tradițiile noastre seculare de autonomie. Pășind pe drumul autodeterminării interne, prin intermediul consiliilor secuiești ale așezărilor, ne-am afirmat acest drept și voință, am solicitat garantarea autonomiei teritoriale prin Statutul adoptat prin lege. (...)

Ținutul Secuiesc are dreptul de a fi recunoscut pe parcursul procesului de integrare europeană, ca o regiune autonomă, iar cetățenii lui să aibă egalitate deplină și efectivă într-o Europă unită."

Consiliul Național Secuiesc; Sf. Gheorghe, 26 oct. 2003

Prin această autonomie se urmărește crearea unei enclave pe criterii etnice, în care populația majoritară este formată din maghiari, respectiv județele Covasna, Harghita și o parte mare din județul Mureș, urmărind idealul lor de 86 de ani de a reface Ungaria Mare.

Dar maghiarii se bucură de cele mai multe drepturi, multe din ele depășind și cele mai dure cerințe europene în materie de drepturi ale minorităților.

Nicăieri în Europa nu se întâmplă așa ceva, iar în cazuri precum Țara Bascilor sau Irlanda de Nord autoritățile iau măsuri severe împotriva iredentismului, a separatismului, spre diferență de autoritățile române, șantajate de fiecare dată la câte patru ani, cu toate că la noi nu există conflicte inter-etnice.

Nicăieri în Europa nu există reglementări prin care limba minorităților să fie folosită în justiție, sau învățământ superior în limbile minorităților naționale. Ne întrebăm: nu le va fi greu persoanelor care au absolvit o formă de învățământ în limba minorităților să se integreze într-un colectiv care folosește limba română (inclusiv termeni tehnici și de specialitate)?

Ba mai mult, așa numitele conflicte inter-etnice sunt susținute chiar de gruparea UDMR care deține administrația locală de 15 ani, tolerând astfel de manifestări. **Atunci ne întrebăm: cine sunt extremiștii, românii?!**

Trebuie subliniat că maghiarii din România sunt cetățeni români, deci au aceleași drepturi ca și populația majoritară. Atunci de ce vor drepturi speciale?

Astfel se încalcă suveranitatea și independența Statului Român, dar și demnitatea națională, destabilizând viața socială, economică, politică și administrativă a Țării, încălcând flagrant Constituția României.

Articolul 1 din Constituția României, alineatul (1) - "România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil."

Art. 2, alin. (1) - "Suveranitatea națională aparține poporului român, care o exercită prin organele sale reprezentative și prin referendum; alin. (2) - "Nici un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu."

Art. 3, alin. (2) - "Frontierele țării sunt consfințite prin lege organică, cu respectarea principiilor și a celorlalte norme general admise ale dreptului internațional"; alin. (4) - "Pe teritoriul statului român nu pot fi strămutate sau colonizate populații străine."

Art. 4, alin. (1) - "Statul are ca fundament unitatea poporului român"; alin. (2) - "România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială."

Art. 6, alin. (2) - "Măsurile de protecție luate de stat pentru păstrarea, dezvoltarea și exprimarea identității persoanelor aparținând minorităților naționale trebuie să fie conforme cu principiile de egalitate și de nediscriminare în raport cu ceilalți cetățeni români."

Pentru a fi mai bine înțeles, rezum articolul prin următorul dialog:

În fața Universității Babeș Bolyai din Cluj, Ion stă de vorbă cu Istvan.

- Nu vrei tu să vezi peste tot steagul Ungariei în loc de tricolor?

- Ioliii, cum să nu!

- Nu vrei să-i auzi pe toți vorbind ungurește în loc de românește?

- Ah, ba da!!

- Și nu vrei ca ungurii să conducă țara?

- Taci, că înnebunesc de bucurie doar gândindu-mă la asta!

- No, păi Istvan dragă, atunci meri în Ungaria!

Ed. Ialomiteanu

REVOLTA NOASTRĂ NEMĂRGINITĂ (continuare din pag. 1)

la derizoriu o chestiune de viață și de moarte a poporului român.

2) TEȘU: "umilirea la care a fost supus Armata Română în timpul retragerii din 1940" (n.n. - din Basarabia și Bucovina cedate rușilor)

NOI: "umilirea" despre care vorbiți fără rușine, în disprețul poporului român, fost, prezent și viitor, reprezintă de fapt moartea consemnată în statisticile oficiale ale Armatei la capitolul pierderi umane:

- 293 de ofițeri

- 41.970 trupă

("România în arhivele Kremlinului" - Gh. Buzatu, Ed. "Univers enciclopedic", 1996, pag. 230)

Deci este vorba de o lucrare științifică ce nu poate fi pusă de nimeni la îndoială, lucrare apărută după ani de studii a arhivei Armatei Române, capturată de ruși în 1944 și deschisă spre cercetare pentru istorici în anii 1991-1992 și 1994.

3) TEȘU: "controversata temă a retragerii din Basarabia și Bucovina în vara anului 1940"

NOI: Nu este nici o controversă; lucrurile sunt absolut clare pentru orice om cât de cât obiectiv; vreți să o faceți controversată pentru că așa este obligatoriu când vreți să faci ceață, când vreți să impui niște minciuni.

4) TEȘU: "comportamentul neonorabil al evreilor față de români";

NOI: Tu zici!

5) TEȘU: "au avut loc fapte antiromânești grave, umilitoare, cu neputință de a fi uitate sau iertate";

NOI: Tu zici!

6) TEȘU: "din nefericire, în această tragedie au fost amestecați cu sau fără voia lor și evreii";

NOI: Nu am pomenit nimic de alte zeci de mil de civili, dintre oficialități și neoficialități, asasinați în "săptămâna roșie". A fost un adevărat carnagiu: să omori într-o săptămână, sub cele mai diverse forme (linșaj, topoare, cuțite, arme de foc, lapidare etc.) un număr atât de mare de militari și un număr niciodată contabilizat de civili români - atențiune: fără nici o contribuție a armatei bolșevice! - îmbracă aspectul unei explozii de ură, pe care românii, primitori, miloși și pașnici, nu o meritau.

Cât despre alternativa "cu sau fără voia lor" este tragic pentru noi că ne aruncă în față cineva așa o absurditate. Ce vreți să sugerați, au fost trimși să omoare, cum eram noi scoși la manifestație, obligatoriu? D-le Teșu, să fie clar: nu au fost "amestecați"! Se poate spune că au fost "amestecați" alți minoritari sau javre de români.

însă rare și izolate, admitem însă că la săvârșirea netrebniciilor au participat și evreii, unii evrei."

NOI: Tu zici!

Reluăm:

- "ei i-au ofensat și umilit pe soldații români".

Așa de tare i-au umilit, că 42.000 au dispărut de pe fața pământului! La 293 de ofițeri le-au smuls epoleții așa de tare, că au și murit! Etc etc.

- "cazurile care pot fi dovedite sunt rare".

Greșiți, s-au făcut acte; nu vorbim de "dovezile" de răs pe care le prezentați dvs., cu "martori" dispuși să spună orice în presă!

- vorbiți de "unii evrei"!!

Aici vă dau dreptate, că nu au fost copii mici, bătrâni, sau știu eu care: acești "unii" au fost destui ca într-o săptămână să facă "minuni".

Vă închipuiți ce "ordine" au făcut când s-a înscăunat puterea sovietică!

9) TEȘU: "presa ultranaționalistă și nu numai ea prevestea sumbru și vremea răzbnării românești"

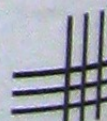
NOI: Comportamentul etnicilor evrei în "săptămâna roșie" ce a fost altceva decât o răzbunare? Găsiți acest lucru normal?

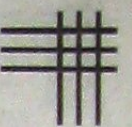
Te primesc în casa mea, România, și ce trebuie să mai fac ca să nu îți trezesc instinctele primare, să te spāl pe picioare? Dacă tu la prima "ocazie" te aștepta?

Chiar crezi că poți să faci orice pe lumea aceasta și ai dreptul la un tratament preferențial?

Știi cum zice "prostul" de român: "Cine seamănă vânt culege furtună". Nu am inventat eu dictonul "Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi".

(continuare în pag. 5)

PRIMA IPOSTAZĂ

În urmă cu cca. doi ani, aflându-se într-o vizită oficială la New York, premierul de atunci, Adrian Năstase a avut, printre altele, o întâlnire cu reprezentanții comunității evreiești americane și a vizitat Muzeul Holocaustului - un muzeu căruia i-au trecut pragul, obligatoriu, toți conducătorii țării: președinții Iliescu, Constantinescu, și recent și Băsescu, care au fost, așa cum relatează presa, "profund impresionați de cele văzute".

Nici unul dintre aceștia nu a avut curajul să ceară analizarea și justificarea numărului exagerat de mare de evrei care și-ar fi pierdut viața între anii 1941 - 1944 (cică aprox. 500.000 din cei peste 700.000 aflați în România Mare), și nici n-au cerut să se precizeze că marea majoritate a celor uciși a provenit din Transilvania ocupată de armata horthystă.

Cert este că, reîntors în țară, liderul PSD-ist a dat o ordonanță de urgență doidora de sancțiuni - desigur la sugestia senatorilor evrei americani care s-au plâns, fără probe convingătoare însă, de renașterea "pericolului fascist" în țara noastră și de "atitudinile antisemite, tot mai numeroase" (17), de "proslăvirea unor conducători de dreapta", de "publicații care instigă pe criterii etnice" etc. - ordonanță menită să "pună lucrurile la punct", din aceasta decurgând o serie întreagă de măsuri reparatorii printre care: studierea în școli a holocaustului, distrugerea puținelor statui (de fapt mici busturi) ale marelui Antonescu și înlăturarea lui din galeria conducătorilor României (astfel, în mod "logic", între anii 1940 - 1944 țara a fost fără conducător!!), scoaterea cărții „Mein Kampf” a lui Hitler de la Salonul Internațional de Carte și admonestarea dură a vânzătorilor (deși aceasta se găsește în librăriile din Tel Aviv!!), amenzi și pedepse penale pentru cei ce tipăresc publicații care contravin ordonanței de urgență.

Această lege strâmbă care contravine Constituției, încearcă să mențină istoria mutilată de doctrina comunistă timp de peste patru decenii.

În această categorie prohibită intră și cărțile unor veterani de război, ale legionarilor închiși sub cele trei dictaturi, azi foarte puțini la număr, oameni care mor și nu are cine să le consemneze memoriile, perioada respectivă intrând într-o ceață totală, astfel încât adevărul nu îl vom mai cunoaște niciodată, iar cei care scriu istoria oficială o fac după cum doresc.

Ordonanța de urgență nu se referă însă la Partidul Comunist din România (atenție: nu "român", ci "din România" - aceasta era titulatura inițială), care a avut, după cum se știe, zeci de mii de membrii evrei, la crimele și atrocitățile comise de acest partid în închisori, la Canalul Dunăre - Marea Neagră, la epurările din viața publică, la dosarele întocmite fiecărui român.

Din contră, deși s-a cerut în nenumărate rânduri să se facă un proces al comunismului, în care să se scoată în evidență ororile în masă, distrugerea elitei românești, aservirea totală a țării URSS-ului și alte lucruri cunoscute, nu s-a făcut nimic în acest sens.

Nu demult, doi deputați PNL (Rareș Mănescu și Mihăiță Calimente) au depus la Biroul Permanent al Camerei o propunere legislativă privind interzicerea organizațiilor, simbolurilor, doctrinelor și ideologiilor comuniste. Inițiatorii proiectului susțin că inexistența unei reglementări în acest sens face posibil ca oricând nostalgici ai regimului care a oprimat țara să poată utiliza public însemne sau să înființeze organizații politice de natură comunistă. Proiectul legislativ prevede pedeapsă de la 5 la 15 ani, interzicerea unor drepturi pentru constituirea unei organizații cu caracter comunist, sprijinirea sau aderarea la o astfel de organizație. Răspândirea, vânzarea precum și deținerea în vederea răspândirii unor astfel de simboluri, ar urma să fie pedepsită cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Sunt sceptic că proiectul va prinde viață: nu a fost, după cum se vede, subiectul unei ordonanțe de urgență, cum este cel ce se referă la organizațiile de dreapta.

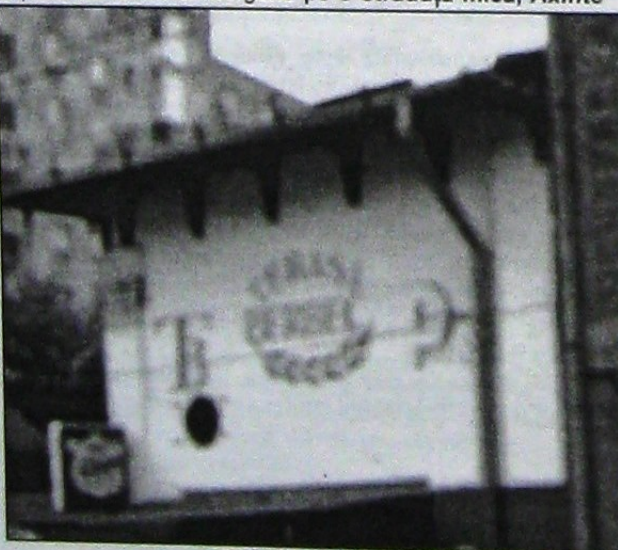
Ca atare vezi, la televizor și în presă, cum un fost milițian craiovean, fost până nu demult patronul Universității Craiova, cum are un parc în care se află statui ale lui Ceaușescu, și nimeni nu zice nimic; din contră, îl mai și popularizează pentru inițiativa luată!

La fel, un alt oltean de prin părțile Scorniceștilui, apare și el în mass-media datorită faptului că și-a amenajat acasă un muzeu dedicat fostului dictator comunist, la intrare existând permanent steaguri roșii.

Exemple de acest fel aș mai putea da, dar mă voi limita la cel mai recent, întâlnit personal cu puține zile în urmă: mergând pe o străduță mică, Axinte

Uricarul (17), care face legătura între Calea Floreasca din dreptul Spitalului de Urgență și Calea Dorobanți, am văzut la capătul ei un restaurant, „Berbec”, care avea la marginea firmei însemnele comuniste: secera și ciocanul (imaginea alăturată).

Intrând înăuntrul localului, surpriza a

fost și mai mare: pe toți pereții erau portretele (aprox. 30) sinistrului cuplu Ceaușescu, ale lui Gheorghiu Dej, și ca bomboana pe colivă, cele ale lui Stalin și Lenin!!

Restaurantul (denumire cam pompoasă, întrucât la mese nu am văzut nimic de mâncare ci numai sticle cu băuturi) era destul de plin de clienți ce aveau un aspect mai mult neîngrijit decât săracăcios.

La bar, „jupânul”, destul de tânăr, înconjurat de câțiva consumatori cu sticla de bere în mână, a încercat să intre în vorbă cu mine, observând că eram un nou venit care ținea cu privirea fotografiile: „Nu e așa că a fost bine în comunism și nu era șomaj ca acum...?”

Nu i-am răspuns: era inutil, pierdere de timp; scârbit, am preferat să ies pe ușă afară.

Comerțul Legionar a avut o mică tradiție, el existând în perioada interbelică, nu numai în Capitală, ci și în diferitele orașe ale țării. Cei ce lucrau aici o făceau fără a fi salariați, tineri care învățau meseria la locul de muncă, plini de entuziasm și corectitudine, și de-aici și prețurile mai mici și implicit mai mulți clienți.

Vorbesc la modul teoretic - întrucât nu există bani pentru închirierea unui local și achiziționarea fondului de marfă - dacă ar fi existat posibilitatea deschiderii unui restaurant pe frontispiciul căruia să se specifice cuvântul „legionar”, iar alături să fie însemnul „gardul de fier”, s-ar fi obținut aprobarea?

Indiscutabil NU!

În democrația de astăzi, de care facem atâta caz, balanța echității trebuie să fie dreaptă și nicidecum înclinată, favorizând una dintre părți. În cazul de față nu este vorba de o SFIDARE a celui mai elementar bun simț?

A DOUA IPOSTAZĂ

Între anii 1940 - 1944 a existat în cadrul Poliției române, o secție specială cunoscută sub denumirea de „Biroul Doi” care avea un singur scop: depistarea și anihilarea elementelor comuniste, conducătorul acestei secții fiind col. Manolescu care avea în subordine 25 de angajați (printre polițiști aflându-se și unchiul meu, Cristache Brândușescu). Nu s-a vorbit până în prezent niciodată de activitatea anticomunistă a „Biroului Doi”; mai mult: nici nu i-am văzut pe vreun rând consemnată existența.

Imediat după actul de la 23 aug. 1944, toți membrii acelui grup au fost arestați și condamnați între 15 și 25 ani temniță grea. Încarcerați la închisoarea de la Gherla, mai toți au sfârșit între zidurile sinistrului penitenciar datorită rețelilor tratamente, printre care și unchiul meu.

În urmă cu 6 ani obținut aprobarea de a merge la Cluj și de a avea acces la dosarele celor incriminați de regimul comunist. Mi-a fost imposibil să le parcurg: erau nu mai puțin de 29, iar primele erau deosebit de voluminoase, având peste 1000 de pagini fiecare, așa că m-am limitat, cu precădere, la cel al rudei mele.

Ca un leit motiv în actul de acuzare, fiecare inculpat a fost acuzat de antisemitism - „logic” în viziunea anchetatorilor, întrucât dintre comunistii arestați, cei mai mulți erau evrei (Ilka Wosseeman, devenită directoare în Ministerul de Externe, Avram Bunaciu, alias Abraham Gutman, secretar general al Marii Adunări Naționale, Mișoa Constantinescu alias Mehr Kohn, ministru al minelor și membru în C.C., Laurian Zamfir alias Laurian Rechler, general șef al Securității, Moscowich devenit Holban, șef al Securității din București, George Silviu alias Gersch Gollinger secretar general în Ministerul de Interne; mă opresc aici căci lista ar fi prea lungă).

Ce este drept, nimeni nu a fost învinuit de crimă. La procesul „Biroului Doi” s-au prezentat mulți ilegalisti care au adus grave acuzații celor aflați în boxă, dar obiectiv fiind, vreau să subliniez că și destul de mulți martori, evrei, spre cinstea lor, au declarat că nu au fost molestați, au fost tratați omenește, au avut drept la pachete alimentare și la vizite din partea membrilor familiei - argumente care nu au fost însă luate în seamă - și de aici pedepsele mari amintite mai sus. (În completul de judecată de afla printre acuzatori și Alexandra Sencovici, soția lui Silviu Brucan.)

Politicienilor de dreapta de tot felul precum și cadrelor superioare din

armată care au luptat pe frontul din est li s-au imputat, deopotrivă, atât crime de război - deși acestea sunt inerente în unele cazuri - cât și „atitudini antisemite”, fiind dovedit că cei prinși în flagrant erau întâi comunisti și mai apoi evrei.

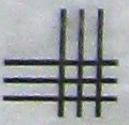
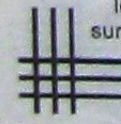
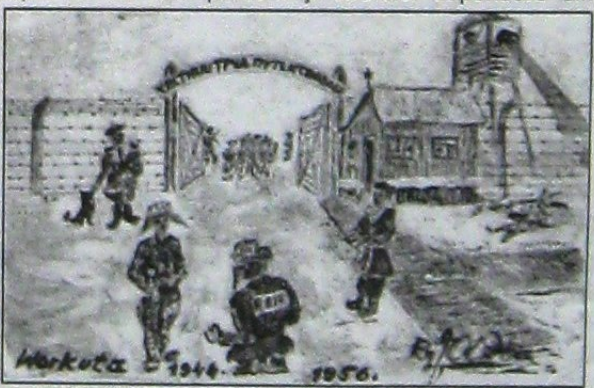
Nimeni nu a scăpat nepedepsit, au înfundat pușcăriile chiar și rudele apropiate ale acestora și prietenii apropiați.

La Tribunalul de la Nurnberg toți capii celui de-al Treilea Reich au sfârșit spânzurați (excepție fiind Rudolf Hess, aterizat în Anglia înainte de începerea războiului în est, condamnat la detenție pe viață).

Dând dovadă de mult zel, Israelul a avut la Viena o fundație

(continuare în pag. 5)

Emilian Georgescu

Berlinul a devenit capitală a Prusiei încă din 1415, iar în 1486 reședința regală a familiei **Hohenzollern**; în timpul domniei lui **Frederick cel Mare** (1740 - 1786) a căpătat splendoarea unei capitale europene.

Distrus aproape complet în 1945 de Aliați, în cea de-a doua conflagrație mondială, împărțit în două sectoare (comunist și capitalist) de Zidul construit în 1961, zid lung de 161 km și înalt de 4 m, împânzit cu turnuri de pază, simbol al represiunii în care au murit peste 70 de oameni – astăzi capitala Germaniei reunificate se prezintă turistului ca o atracție de prim plan.

Emblema orașului este Poarta Brandenburg, inaugurată în 1791.

Napoleon a trecut triumfător prin ea în drum spre Rusia și a trimis la Paris, ca pradă de război, ansamblul din partea superioară a porții, Quadriga, zeita victoriei, în carul său tras de patru cai.

În timpul revoluției din 1848, la poartă au fost ridicate baricade, iar în 1918 revoluționarii și-au făcut drum prin această poartă pentru a proclama republica.

Și paradele de victorie ale hitleriștilor au trecut prin Poarta Brandenburg, iar după căderea acestora, în 1945, soldații sovietici au înălțat steagul roșu pe Quadriga.

Acum aceasta este o zonă de trafic, chiar și autobuzele trecând prin ea.

În apropiere, în **Piața Republicii**, este clădirea **Reichstag**, una din clădirile cu cea mai mare importanță din Berlin.

A fost construită în stil renașcentist italian, în 1894, de Paul Wallot; avariată serios în timpul incendiului din 1933, în 1945 a fost complet distrusă de bombe. Între 1957-1971 a fost reconstruită, fără cupolă însă, până când Sir Norman Foster i-a redat glorioasa formă inițială; din interiorul noii cupole turiștii pot privi, de sus, dezbaterile parlamentare.

La celălalt capăt al **Porții Brandenburg** se află **Piața Paris**, reconstruită și ea după raidurile nimicitoare ale bombardamentelor, alături de **Hotelul Adlon**, cel mai stilat hotel al orașului în timpul Imperiului German, reconstruit în 1997.

Unter den Linden este strada cu un caracter prusac autentic, proiectată în anul 1647.

Distrusă aproape în totalitate în timpul războiului și refăcută, această stradă elegantă păstrează întocmai vechea ambianță a metropolei, dovadă că Berlinul este unul dintre magnificele orașe europene.

Schauspielhaus (teatrul), Catedrala germană, Catedrala franceză și Rmen,arkt, statuia lui Schiller (ridicată în 1868), **Opera, statuia ecvestră a lui Frederick cel Mare, vechea bibliotecă, Catedrala Sf. Hedwig** (construită în 1747, după modelul Pantheonului roman), toate acestea împreună reprezintă o capodoperă a arhitecturii europene.

Pe strada opusă a străzii Unter den Linden mai există două bastioane ale culturii germane: **"Biblioteca moștenirii culturale prusace"** și celebra **Universitate Humboldt** (construită între 1748-1766).

Carol cel Mare, primul mare rege creștin

Yuughaus (fostul Arsenal) este cea mai mare clădire în stil baroc din Berlin și găzduiește o expoziție ce reflectă întreaga istorie a Germaniei.

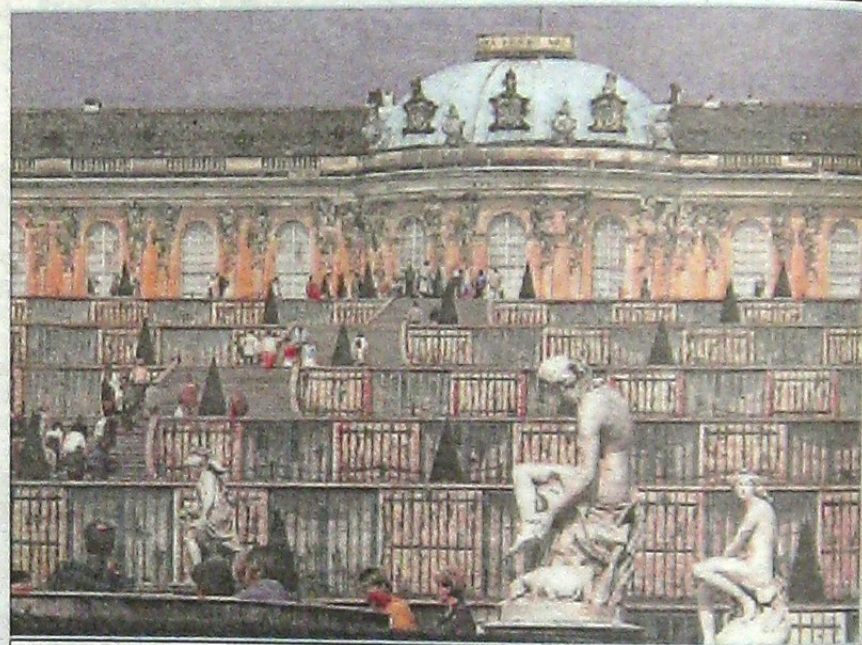
INSULA MUZEELOR este, poate, cel mai frumos complex muzeal din lume, înființat ca urmare a unei hotărâri a lui **Frederick Wilhelm al II-lea**, prin care colecțiile regale de artă urmau să fie accesibile publicului.

Primul muzeu care s-a deschis a fost **Altes Museum (Muzeul vechi)**, în anul 1830, care etalează opere de artă de toate genurile.

Alăturat se află **Muzeul Pergamon**, cu cea mai apreciată comoară artistică din Berlin, parte din **Altarul Pergamon** (180-159 î. Hr.): o friză care descrie bătălia dintre zei și titani, acesta fiind adus din vechiul oraș grecesc Pergam, din vestul Turciei, după săpăturile din 1878.

Aici se află și **Poarta Pieții din Milet** care ocupă două etaje și datează din timpul împăratului Marc Aureliu.

Tot aici se află **Muzeul Orientului Apropiat**, precum și **Muzeul Islamic** și **Colecția Asiei de Est**.

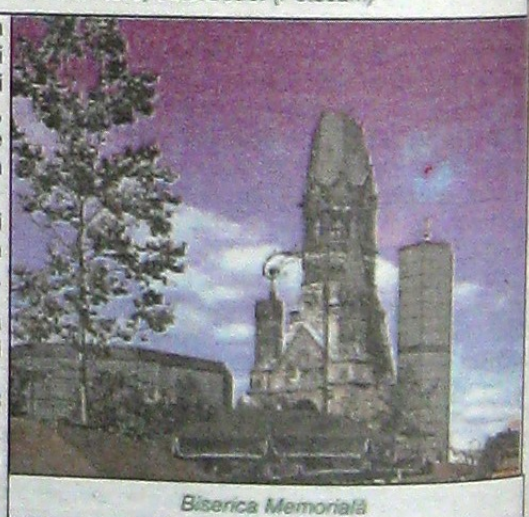
Palatul lui Frederick cel Mare, Sanssouci (Potsdam)

Muzeul Ode, construit în 1897, cu artă bizantină și egipteană, cu picturi și sculpturi germane, italiene, olandeze, are și o reproducere a bazei San Salvatore din Florența.

Vechea **Galerie de Artă** și **Muzeul Nou** sunt alte muzee care sunt frecventate de turiști.

Dar să las muzeele și să mai amintesc și de alte bijuterii berlineze.

Catedrala protestantă este un monument splendid în stil wilhelminian, concepută în 1894 ca principală biserică a protestantismului.

Biserica Memorială

Piața Alexanderplatz este vastă cu numeroase magazine de lux, fiind străjuită de Turnul Televiziunii, terminat în 1969, cu înălțime de 365 m, fiind cea mai înaltă construcție din Berlin.

În cartierul **Tiergarten** (în traducere: "Al îndrăgostiților"), se află un parc și **Filarmonica** care a strălucit sub bagheta lui **Herbert Von Karajan**, și **Camera de Muzică** unde în fiecare seară se organizează câte un spectacol.

Tot în acest cartier se află **Muzeul de Instrumente Muzicale**, cu o colecție impresionantă de 2500 de exponate, **Muzeul de Arte și Meșteșuguri**, **Noua Galerie națională** și **Galeria de Pictură**.

Iată că într-o pagină de revistă abia am reușit să menționez doar câteva repere ale Berlinului.

Despre Germania, țară pitorească, încărcată de istorie și vestigii, sunt multe de spus, de aceea voi reveni într-unul din numerele viitoare.

Emilian Ghika

Să vorbim oare și despre răzburarea monstruoasă împotriva românilor după 1944 și până în anii 60 când, prin emigrări și prin lupta dintre bandiții și călăii din interiorul partidului, evreii au pierdut în parte funcțiile de decizie?

10) TEȘU: "istoricii au păreri împărțite față de cele petrecute în timpul retragerii..."

NOI: Care istorici, d-le Teșu?

Aici nu este vorba de "păreri". Aici este vorba de documentație.

La Nürnberg s-a stabilit o lege proprie cazului, în care declarațiile martorilor au fost socotite dovezi. Apropo de retragere și holocaust, unde sunt dovezile dvs.? În afară de declarațiile unor oameni încărcăți de ură, ce dovezii aduceți? Istoricii care sunt amintiți ce dovezi aduc?

Adevărurile ies la iveală prin dovezi sau confruntare de idei. Dați dovezi, confrunțați-vă în fața unui tribunal cu cei ce se opun afirmațiilor dvs.

Adevărul nu este al meu sau al tău, adevărul este unul singur!

11) TEȘU: "Bucureștii au decis să capituleze în fața sovieticilor fără să lupte"

NOI: Bară, bară, bară... nici o legătură cu subiectul!

12) TEȘU: "din nefericire, chiar și generalul Ion Antonescu s-a lăsat intoxicat de mase de informații false privind agresarea soldaților români de către evreii basarabeni"

NOI: D-le Teșu, adineauri ați acceptat ce se întâmplase (la pct. 5). Acum ați sucit-o iar, "ca la Ploiești"! Ar trebui să vă hotărâți odată într-un fel; pur și simplu ne derutați!

13) TEȘU: "este adevărat că existau și comuniști evrei, proporțional cu întreaga populație evreiască din Basarabia și Bucovina, numărul lor fiind infim"

NOI: Aici aveți dreptate, dar când s-au format grupurile mai mari sau mai mici de evrei care au ocupat instituțiile publice, au atacat armata, au ucis civili și în special preoți, credeți că s-au adunat pe bază de apartenență politică? Chiar avem așa multe de prostii?

14) TEȘU: "există o sinteză a Inspectoratului General al Jandarmeriei care stabilea că din 1236 conducători politici identificați, doar 69 erau evrei"

NOI: Bla bla bla... Diversiune! Fără acoperire, iar începe cu comuniștii sau conducătorii. Umplutură de cauză. Nu are nici o legătură acest număr de conducători politici cu masacrarea românilor civili sau militari.

15) TEȘU: "holocaustul roșu evocat de Goma nu a fost lucrarea etnicilor... Când comuniștii evrei ai Moscovei - Ana Pauker, Liuba și Iosif Kișinevski și Walter Roman reveneau la București, ei i-au găsit bine instalați în mecanismele "holocaustului roșu" pe comuniștii români Gheorghiu Dej, Emil Bodnăraș, Ion Gh. Maurer, Teohari Georgescu, Alexandru Drăghici și restul bandei"

NOI: Încurcați datele; la care revenire vă referiți? Până să preia a doua bandă puterea și fraiele "holocaustului roșu", prima bandă a evreilor veniți pe tancurile rusești deja pusese în funcțiune toate mecanismele necesare marelui genocid al românilor.

16) TEȘU: "nimeni nu va nega prezența masivă în toate primele eșantioane ale puterii comuniste și securiste a comuniștilor evrei, dar timpul comuniștilor neaoși a procedat fără milă, eliminându-i sau marginalizându-i pe toți"

NOI: Tu zici!

Eliminarea parțială a fost mai prezentă după anii 60 când ce era de omorât fusese omorât, setea de răzbunare se mai potolise, ideea plecării în Israel pusese stăpânire pe toți evreii și au renunțat singuri la lupta pentru putere, optând pentru depunerea cererii de emigrare.

17) TEȘU: "când Paul Goma era hărțuit de Securitate, în organigrame nu mai existau securiști evrei, în aprilie 1977..."

NOI: D-le Teșu, ne considerați fraieri aducând în discuție 1977. De la cedarea Basarabiei ne purtați cu covorul fermecat la 1977. Despre "holocaustul roșu" se poate vorbi până în 1964 la amnistie, când slavă Domnului, Securitatea era încă plină de evrei.

18) TEȘU: "holocaustul roșu a continuat tot atât de aprig. "Șuruburile" erau strânse și cu mai mare sălbăcie chiar și după dispariția marilor și micilor activiști evrei"

SFIDAREA ÎN DOUĂ IPOSTAZE (continuare din pag. 3)

creată de Simon Wiesenthal, care avea drept unic scop depistarea "criminalilor de război" care se ascundeau pe toate meridianele globului.

Centrul oferea o recompensă de 10.000 de euro pentru orice informație care ducea la prinderea criminalilor de război, în această categorie intrând și supraveghetorii lagărelor. 1500 de oameni au fost aduși în fața instanțelor, printre care și Adolph Eichmann, răpit de un comando israelian din Argentina și judecat și executat la Tel Aviv.

Crimele de război nu sunt prescrise, deși au trecut 50 de ani de la terminarea războiului!

În acest context este de mirare cum de Israelul s-a opus cererii autorităților poloneze de a extrăda un evreu de origine poloneză, acuzat de crime de război îndreptate împotriva germanilor în cel de-al II-lea război mondial.

Solomon Morel, acum în vârstă de 87 de ani, a condus un lagăr sovietic din sudul Sileziei și este responsabil de moartea a aprox. 1538 de deținuți germani.

Martorii oculari susțin că Morel se face vinovat de abuzuri fizice și psihice împotriva a aproape 6000 de deținuți, apelând la bătaie sau la înfometare. Un prizonier neamț a fost bătut în așa hal încât i s-a scos ochiul de sticlă. Femeile germane erau violate, iar câinii erau antrenați să muște deținuții de organele genitale. Prizonierii germani nu se puteau apăra.

De asemenea, Morel este acuzat că a favorizat răspândirea unor boli infecțioase în lagăr.

NOI: Inexact: putem noi să vă spunem cum era perioada respectivă. "Holocaustul roșu" încetase în sensul în care se practica până în anii 60 - 65.

Teroarea continua în sensul că "vajnicii patrioți" de astăzi controlau totul, nu admiteau păreri contrare și luaseră locul călăilor evrei; dar, nu uitați, intervenise amnistia deținuților politici. Canalul se lucra cu salariați. Mulți din cei pedepsiți au putut să facă o facultate, subsemnatul putea să se angajeze; dacă băgai capul în nisip și te mulțumeai cu supraviețuirea, nu te întreba nimeni "de sănătate".

Ceea ce încercați să sugerați, că se prelungea genul de teroare din primele două decenii de comunism, este în spiritul întregului articol în care încercați să diminuați responsabilitățile evreiești la genocidul poporului român după 1944.

Mi se pare normal să vă supărați, e în firea lucrurilor, dar să vă închipuiți că noi putem înghiți această diversiune, este total iluzoriu!

19) TEȘU: "căsăpirea elitelor armatei, partidelor politice democratice, ale vieții economice, juridice și culturale românești, a fost făcută cu aceeași violență asasină... sub supravegherea directă a comisarilor sovietici, pentru care nu avea importanță culoarea etnică"

NOI: Iar o luați la vale d-le Teșu, încercând să amestecați anul 1977, singurul vizibil în acest capitol, cu prezența comisarilor sovietici; aceștia fuseseră îndepărtați încă de pe vremea lui Gh. Gheorghiu Dej.

20) TEȘU: "raportul final al Comisiei Internaționale pentru Studiul Holocaustului din România"

NOI: Să știți că titlul pompos al comisiei nu impresionează pe nimeni.

Să nu pierdeți din vedere că puterea acestei comisii se limitează la cercetare. Finalitatea acestei cercetări nu poate decât să aducă dovezi în cazul respectiv.

Dacă vă închipuiți că poporul român va accepta ca această comisie să-i hotărască soarta, vă înșelați amarnic.

Numai Justiția poate hotărî; o Justiție care să prezinte garanția imparțialității.

21) TEȘU: "doar exmatriculat, doar exclus din U.T.M. doar dat afară de la ziarul 'Munca', doar trimis muncitor textilist la fabrica '7 noiembrie'"

NOI: În primul rând nu menționați anul, în al doilea rând spuneți clar în două cuvinte măcar de ce ați pățit "doar" aceste lucruri, în al treilea rând sunt titlurile dvs. de glorie.

Vrem totuși să vă aducem aminte, dacă ați uitat (îmi lipsesc din bagajul de cunoștințe locul și data nașterii dvs.), că în 1952 Partidul potopit de etnici evrei a dat o hotărâre prin care zeci de mii de copii și tineri au fost dați afară din școli și facultăți, fiind socotiți un pericol pentru viitorul societății socialiste, ca provenind din familii proscrise.

Parcă îmi pare bine că țipați ca "din gură de șarpe".

Dacă toți acești nevinovați ar țipa în acest moment, s-ar cutremura țara!

22) TEȘU: "aveam 23 de ani, credeam în comunism și nedreptatea mă sufoca, așa că am scris un memoriu pentru organizația U.T.M. București... Viitorul scriitor Nicolae Velea a spus: "nu-ți pune la inimă Teșule, trebuia să fie în povestea asta și un Solomovici!". Am rămas siderat, era pentru prima oară când aflam că sunt altfel, mai exact evreu!"

NOI: Ce ați aflat, d-le Teșu, că sunteți evreu? Nu cred! Că evreii erau asupriți de comuniști? Nu este adevărat! Că ați fost o victimă a regimului? Posibil. Dar puțin probabil!

Ne puteți da exemplul de zeci de mii de copii evrei dați afară din școli sau facultăți? Exclus!

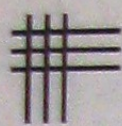
Atunci ce vreți să sugerați, că nu se înțelege...

Vă înțelegem dezamăgirea: comunismul era ca o ciură!

Ne-ați lăsat însă pe cap cu ciura cultivată de dvs., "v-ați pus coada pe spinare" și ați plecat în Israel! Noi nu putem decât să vă mulțumim: "sărut mâna, nene Teșule!"

Ca să îl parafrzez pe dl. Teșu, trebuie să închei, din lipsă de spațiu.

Și tot ca îl imit pe domnia sa: mă întristează ideea care domină gândirea d-lui Teșu: "orice aș scrie mi se publică, și românii vor, nu vor, vor înghiți talmeș-balmeșul meu, că ei sunt proști, și eu deștept!" Iluzii deșarte...

Comemorarea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor

Anul acesta, în noaptea Sf. Andrei (29/30 nov.), se împlinesc 67 de ani de la **strangularea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor**, de către jandarmii de pază, din ordinul lui Carol al II-lea și al ministrului de Interne, Armand Călinescu, la **marginea pădurii Tâncăbești**.

Ca în fiecare an, în ziua de **29 NOV. 2005**, Acțiunea Română și redacția Cuvântului Legionar organizează comemorarea Fondatorului Mișcării și a camarazilor asasinați, **la troița ridicată pe locul asasinatului (km 30 de pe DN 1 București – Ploiești)**.

PLECAREA se va face cu autobuzele din fața **Hotelului Nord**, la **ORA 11**.

Sunt invitați toți simpatizanții!

În fiecare an de la apariția revistei am comemorat asasinarea Căpitanului: în primul an prin articolul "29/30 nov. 1938, noapte fatidică pentru români" și reproducerea declarațiilor asasinilor, iar anul trecut prin articolul "Convorbire imaginară cu Căpitanul" și zguduitoră poezie a lui Radu Gyr, "Mormântul Căpitanului". Anul acesta prezentăm ultima scrisoare a Căpitanului și ultimele clipe ale Nicadorilor și Decemvirilor, în plus, repetăm articolul de anul trecut, pe care îl considerăm deosebit de important pentru că reamintește tuturor că marea biruință legionară nu constă în cucerirea puterii politice, ci în formarea unui nou tip de român, sinteză între erou și sfânt, și că **adevărată biruință politică nu poate veni decât după cea spirituală**.

Document

Citirea atentă a unui document veridic face inutile comentariile și, mai ales, speculațiile pro și contra. Este limpede ca apa de izvor, este temelia judecării sănătoase, este cel mai bun argument în scrierea nefalsificată a istoriei.

Revista noastră a publicat de câteva ori astfel de documente, inedite, legate de Mișcarea Legionară. (Amintim doar că am publicat fragmente din ziarele și manifestele tipărite cu ocazia evenimentelor sângeroase din 21-24 ian. 1941; apoi declarația comandantului legionar Dumitru Groza, șeful Corpului Muncitoresc Legionar din 1940; și, cel mai recent document, scrisoarea ilustrului erudit Alexandru Paleologu, din numărul trecut, din care reies păreri sale despre legionarii din '38 și septembriștii din '40.)

În numărul de față prezentăm alt document, emis în 1938, lăsând pe cititor să reflecteze după parcurgerea acestuia.

NOTĂ: Celălalt document inedit (din numărul trecut al revistei, pag. 3), intitulat "O scrisoare a lui Al. Paleologu", care a fost deosebit de apreciat de mulți dintre cititorii noștri (atât telefonic, cât și prin scrisori), se datorează tot lui **Emilian Georgescu** care l-a prezentat și valorificat, scriind, totodată, și introducerea.

ULTIMA SCRISOARE A CĂPITANULUI

Dragă tataie,

Au trecut 100 zile de când ne-am despărțit, în noaptea de 17 aprilie.

Nu-ți povestesc aici prin câte am trecut eu. Îmi pare o sută de ani de atunci.

Am suferit mult.

Dar acum vreau să-ți fac o bucurie primind această scrisoare: prima veste despre mine.

Află că sunt sănătos. Sunt bine. Am fost puțin slăbit la piept, dar am un tratament bun, m-a refăcut. Sunt la Doftana. Te rog să-mi scrii aici: Închisoarea Doftana, jud. Prahova.

Mamaia trebuie încurajată, căci ciocanul nemilos al durerii pare că bate mai tare la pieptul ei. Peste familia noastră au căzut multe dureri, în acest timp. Eu, mata, Horia (acum e liber) și Ioan.

Așa că, te rog, mai scrie-i și mata de acolo, s-o încurajezi, căci am văzut-o tare slăbită în ultima vreme.

Pentru mai buna înțelegere facem o succintă precizare:

Documentul este **ultima scrisoare redactată de Căpitan**, când era închis la Doftana, în iulie 1938, **adresată tatălui său**, prof. Ion Zelea Codreanu aflat la acea dată în Penitenciarul Special din Miercurea Ciuc.

Din ordinul lui Armand Călinescu scrisoarea nu a ajuns la destinatar și a fost recuperată de la Arhive după 1990.

Emilian Georgescu

Scrie-i și lui Ioan la închisoarea Constanța, căci el, cu ochiul lui de sticlă și cu constituția nu prea robustă, o fi suferit mult. E condamnat 7 luni. Eu sunt condamnat 10 ani muncă silnică.

Când o să scapi de acolo, să-vii la mine, îți voi explica și povesti tot ce-a fost.

Pentru a veni aici trebuie bilet de la Direcția Generală a Închisorilor.

Sărut mâna, cu drag, îți doresc sănătate și o cât mai mare putere de a suferi.

De mine să nu ai nici o grijă. Sunt bine. Sunt tratat legal, human și civilizat.

Să știi că în mijlocul supărilor pe care le-am avut, credința în Dumnezeu nu m-a părăsit, ci a rămas în picioare, dreaptă ca o santinelă română în mijlocul furtunii.

Corneliu

30 iulie 1938

ULTIMELE CLIPE ALE NICADORILOR ȘI DECEMVIRILOR

Comandant legionar-ajutor **Laurian Țălnariu**

- Aștia vor să termine peste noapte cu noi, spune **NICHI (CONSTANTINESCU)** nervos...

Au plecat... Se aud pași coborând pe scări. În sala mare, cei liberi se strâng în jurul lor.

Ideea morții își făcea loc în mintea fiecăruia, și în ochii tuturor se citea spaima: **il omoară pe Căpitan!**

Presimțirea s-a transmis fulgerător, de la om la om.

Dumnezeu a voit să fiu printre puținii legionari rămași în viață, dintre cei care au avut sfântul noroc de a fi cu ei, înainte de plecarea lor pe drumul etern și luminat, de dincolo de pământ.

Mă uit: **DORU (BELIMACE)** se apropie de vizetă. Își fixează ochii în ochii mei și rostește, cu vocea lui de bariton:

- Voi să mergeți înainte, pe drumul legionar! Să nu-ți pară atât de greu momentul acesta... Fii tare! Numai așa va învinge Legiunea! A trecut neamul nostru prin clipe mai grele în istorie! Să ai credință în Dumnezeu!

Face un pas înapoi, ia poziția de drepti, duce mâna dreaptă la inimă, apoi o ridică sus și salută corect:

- Te las cu bine! Trăiască Legiunea și Căpitanul!

FANE GEORGESCU

Când a văzut că este vorba de plecarea la moarte, primul dintre **DECEMVIRI** care a urcat la mine a fost Fane Georgescu.

De câte ori suferințele făceau vreunui dintre noi viața insuportabilă, Fane cânta din celula lui; avea o voce frumoasă, de tenor.

Acum, rezemat de ușa, îmi spune:

- Plec la moarte... am venit să-mi iau rămas bun. Comunică studenților legionari, când poți, să nu dea înapoi. Să ducă steagul Legiunii, prin luptă, până la victorie!

Am pe mama și pe sora mea. Ajutați-le voi, cum știți, camaraderește...

IANCU CARANICA

Pe când mă frământam cu gândul la Fane, apare, zâmbind, **NICADORUL** Caranica. Îmi prinde amândouă mâinile în ale lui și zice:

- Nu-ți pot lăsa, dragul meu, decât un îndemn la luptă! Dar fii atent, să nu te rătăcești! Viața e plină de ispite. Îți spun din experiența mea. **Ani întregi am răstăcit prin teorii înșelătoare. Nu mai credeam în Dumnezeu. Am pierdut timpul ca să ajung tot la Evanghelie...** Să trăiești, camarade, Domnul să-ți ajute în ceasurile grele!

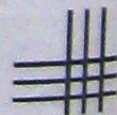
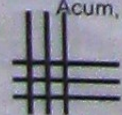
M-a mișcat că, în acele momente, se gândea la mine, nu la el.

Fusese întotdeauna de un altruism extraordinar; în anii lungi de închisoare dobândise o impresionantă cultură: nimeni din grup nu-l eclipsa. Scrisese caiete întregi, discutând chestiuni din domeniul moralei sau povestind împrejurările în care intrase în închisoare.

ION ATANASIU

Peste îmbărbătările lăsate de Caranica, Atanasiu îmi aducea starea de veselie în care se afla. Ca întotdeauna, zeflemisind orice, intra grăbit în celulă, având la vestonul vârgat, deasupra inimii, o batistă albă, prinsă într-un buzunăraș improvizat. Își trece mâna peste batistă și îmi spune răzând:

- A venit și timpul să facem nunta! Tu mai rămâi... amână-ți-o! Ce crezi, îmi stă bine? Vestește părinților mei cât de frumos am plecat!

Mi-a strâns mâna, frățește, m-a salutat legionărește și s-a dus cu graba cu care venise. Trecând spre celula lui Livezeanu, a început să cânte: "Moartea, numai moartea legionară / Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunți..."

ȘTEFAN CURCĂ

Lui Ștefan Curcă îi dădusem bocancii mei, când aflasem că e pe lista celor care vor pleca. Avea doar niște sandale ușoare. Dar de îndată ce a înțeles că merge la moarte, a venit să-mi înapoieze bocancii. Nu i-am primit.

- Bine! Trebuie să meargă frontul uniform echipat și la moarte!

Un camarad din cuibul "Trăiască moartea" te salută cu Trăiască Legiunea și Căpitanul!

IOSIF BOZĂNTAN

După ce ne-a adresat tuturor salutul său, ne-a spus, transfigurat de emoție:

- Fiți tari și credincioși Legiunii! Țara e în mare pericol.

Nu lăsați Ardealul în robia ungarilor! Simt că aici se pregătește un deznodământ tragic. De va fi așa, faceți toate eforturile să aduceți, voi, legionarii, Ardealul înapoi! Parcă văd umbra mamei alungată de la mormântul meu... Nu îngăduiți această durere!

Dați-i voi câtă mângâiere veți putea... Explicați-i rostul jertfei mele, pentru binele patriei! Îți las chipul Sfântului Anton, făcătorul de minuni! Roagă-te lui...

ION CARATĂNASE

Am primit apoi vizita lui Ion Carătănase, omul din Mișcare pe care l-am cunoscut cel mai bine.

De la cărămidăria din Giulești i-am luat mereu purtarea drept exemplu. Era un model de comandant legionar. Modest, harnic, corect, calm, viteaz și înțelept, cu un neîntrecut simț al măsurii. Vorbea puțin și atingea totdeauna esența lucrurilor. Calm în momente critice, găsea soluțiile de minune după un moment de gândire. Nu l-am auzit niciodată bârfind. Nu-și pierdea cumpătul, indiferent în ce societate s-ar fi aflat.

Când a intrat în celulă, parcă mi s-au risipit toate grijile. Cu calmul lui de neîntrecut, mi-a spus:

- Să-mi iau și de la tine adio! Cum te simți? - și și-a dus mâna dreaptă după gâtul meu, ca un părinte: Carătănase fusese educatorul meu legionar.

- Greu este că merge și Căpitanul cu noi! El trebuia să trăiască! Vor fi frământări mari afară... și în Mișcare... Să-ți vezi de drumul tău, drept... Se vor limpezi apele...

M-a îmbrățișat și a plecat, luând drumul în jos, spre celelalte celule.

RADU VLAD

După aerul de îngrijorare lăsat de Carătănase, primesc vizita scurtă a lui Radu Vlad. A vorbit scurt și hotărât.

- Noi murim! Vă rămâne marea datorie: să ne răzbunați! Fiți neîndurători cu bestiiile și camarila, care terfelesc onoarea țării! Terminați cu ei! Trăiască Legiunea și Căpitanul!

NICADORII (de la stânga la dreapta):

Nicolae Constantinescu (economist, comandant legionar al Bunei Vestiri), Ion Caranica (economist, gazetar, comandant al Bunei Vestiri), Doru Belimace (absolvent al Facultății de Litere, comandant legionar).

DECEMVIRII (de la stânga la dreapta, pornind de la rândul din față):

Ion Trandafir (student), Iosif Bozântan (student, comandant legionar), Ștefan Curcă (muncitor), Ștefan Georgescu (student), Vlad Radu (student), Bogdan Gavrilă (student), Ion Atanasiu (student), Ion Carătănase (student, comandant legionar), Ion Pele (student), Ion Grigore State (muncitor).

Mi-a dat mâna și a plecat fără vreo efuziune sentimentală.

ION GRIGORE STATE

Era muncitor, născut în Vălenii de Munte. Ne-am cunoscut la Giulești, în 1934, unde am frământat toată vara pământul, la cărămidărie. Vara următoare am lucrat iarăși la o cărămidărie - în com. Regele Ferdinand, din jud. Râmnicu Sărat, unde făceam cărămizi pentru o biserică. Am fost arestați amândoi și purtați pe jos, cu lanțuri la mâini și la picioare, timp de trei săptămâni, de la un post de jandarmi la altul. Aceste încercări comune creaseră o sfântă camaraderie între noi.

Acum, în seara despărțirii, intră în celulă luminat de mulțumire, poate ca să-și ascundă ce are în suflet...

- În fine, pentru ultima oară ne vedem pe pământ, măi Țelinărule! - îmi spunea așa, imitând pe Dinu, fiul lui.

De altfel e mai bine că tu o să trăiești. Deși cine știe, până la urmă, cum sfârșești și tu...

Totuși, te rog ceva: să-i spui lui Antim că numele cuibului lăncu Jianu să rămână așa cum l-am numit eu. Să se îngrijească și să ajungă cuibul exemplul de credință și disciplină în Corpul Muncitoresc Legionar...

Apoi, copleșit de emoție, continuă cu voce mai scăzută:

- Am un copil, pe Dinu, îl știi... crește-l așa cum am vrut eu, dă-i viață legionară... În casa mea, deasupra icoanei am așezat baioneta fratelui meu mai mare, căzut pe front ca voluntar. Ia-o și învață-l cum să o mănuiască! Strânge-i bine mâna pe ea, ca să crească în iubire de neam! Copilul meu să fie legionar! Atât te rog!

M-a sărutat pe obraji și pe frunte, m-a scuturat bine de umeri și a dispărut.

Se ridicase, în 1934, ca o furtună, din lumea prea disprețuită a muncitorilor. Era șofer, și în doi ani adusese în Legiune sute de șoferi, pe care îi schimbasesc

educându-i după normele noastre.

ION TRANDAFIR

Pe cât de mișcați sau de preocupați de o idee mi se păuseră ceilalți, pe atât de indiferent și desprins de toate mi s-a părut Ion Trandafir. Părea că nu-l interesează ce se petrece în jurul său. A venit la vizetă, m-a salutat în mod obișnuit, legionărește, și a

plecat calm, ca pentru o despărțire temporară. Părea că primește momentul despărțirii de viață ca pe un fapt divers.

Nici o urmă de regret, de dor, de ură sau de răzbunare.

ION PELE și BOGDAN (GAVRILĂ) au mai putut să treacă în grabă pe la mine, fără a avea însă timp să-mi spună ceva.

Coloana a dispărut în ploaie. Orașul dormea. Căinii din curțile vecine își încetaseră lătratul.

Noaptea, frigul, ploaia și vântul subțire de la nord au însoțit plecarea CĂPITANULUI, NICADORILOR și DECEMVIRILOR pe drumul fără de întoarcere...

Reflectoarele aprinse în curte și pe ziduri se osteneau cu alungarea întunericului greu, îmbibat cu duhuri necurate, ce bănuie la orele mici, când se mișcă strigoii...

"SALUT PE CEI CE MERG SPRE MAREA BIRUINȚĂ LEGIONARĂ!" - CONVORBIRE IMAGINARĂ CU CĂPITANUL -

Îți privesc îndelung chipul tău nobil, Căpitane, imprimat pe prima pagină a revistei noastre, "Cuvântul Legionar", și nemuritoarele cuvinte scrise și semnate cu mâna ta: "SALUT PE CEI CE MERG SPRE MAREA BIRUINȚĂ LEGIONARĂ".

Lacrimi picură în sufletul meu, înecându-se în el:

- Să mergem spre marea biruință legionară fără tine, Căpitane? Dar tu? Tu unde rămâi? Ce va fi cu tine?

Nu mi-ai răspuns...

Te văd doborât de tristețe și sufletul tău sfânt tulburat de moarte: era la începutul anului 1938. Călii tăi, de la putere, pregăteau grăbiți uciderea ta și groaznica prigoană ce avea să decapiteze frumoasa ta Mișcare Legionară. Erai ca și Iisus în grădina Ghetsimani: "Părintele meu, dacă este cu putință, treacă de la mine paharul acesta; totuși să nu fie după cum voiesc eu, ci după voia Ta!" Și făcându-se voia Lui, al băut amarul pahar și n-ai mers în fruntea celor ce mărsăluiau, îndurerați (afară de unul!), spre mult visata biruință legionară.

Noi, fără tine, Căpitane, și fără elita ta, omorâtă în lagăre și închisori, am rătăcit drumul, conduși de un trădător pe care atunci nu-l bănuiam.

Acum, puțini și dezbrinați, câți am mai rămas, după îndelungate și nesfârșite prigoane de peste șazece de ani, prigoană care mai durează și azi, spre rușinea politicienilor fără Dumnezeu, ne strângem din nou, ca altădată, la picioarele lui Iisus, singurul nostru ajutor în această lume rea și nedreaptă cu noi,

legionarii tăi, Căpitane. "Doamne Iisuse, Te rugăm să te înduri și de noi, năpăstuiți legionari! Îți mulțumim."

- Căpitane, lăsând amărăciunea noastră în grija și puterea lui Dumnezeu, te rog să-mi spui ce să înțeleg prin "marea biruință legionară": este politică sau spirituală?

"Am repetat de atâtea ori că nu mă interesează cucerirea puterii politice, ci crearea omului nou, iar prototipul, modelul, este legionarul, așa cum l-am zidit eu, sinteză între erou și sfânt, care să biruiască puterile răului din el însuși și din lume, pentru gloria spirituală a Neamului Românesc și pentru gloria lui Iisus Christos împotriva căruia puterile întunericului luptă ca să facă să dispară până și numele Lui sfânt de pe pământ, din inimile omenirii.

Astfel fiind, marea biruință legionară este spirituală, crearea omului nou, eroul cu înfățișare de Arhanghel, care prin eroism legionar să aducă Cerul pe pământ; toate celelalte vi se vor da atunci vouă: biruința politică, România frumoasă ca un soare, puternică și ascultătoare de Dumnezeu."

- Îți mulțumește din toată inima, Căpitane, Nelu Rusu, instructor legionar, șeful Senatului Legionar

1920 - studenții români creștini, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, impun deschiderea cursurilor Universității din Iași cu slujbă religioasă (1 nov.)

1927 - depunerea primului jurământ de luptă în cadrul Legiunii; săcușorul cu pământ (8 nov.)

1929 - este ales președinte al Centrului Studențesc București primul legionar (Andrei C. Ionescu) (8 nov.)

1930 - inaugurarea primului sediu al Mișcării în București, în Calea Victoriei nr. 40 (8 nov.)

1933 - prestigiosul ziar naționalist creștin condus de prof. Nae Ionescu, "Cuvântul" intră în luptă alături de legionari (20 nov.)
- este asasinat de autorități primul legionar (studentul legionar Virgil Teodorescu din Constanța), împușcat pe la spate în timp ce lipea afișe pentru Mișcare în cadrul campaniei electorale oficiale (23 nov.)

1934 - este ales ca președinte al studențimii pe țară primul legionar (comand. legionar Traian Cotigă) (20 nov.)

1935 - Căpitanul înființează Controlul Legionar pentru păzirea moralității și corectitudinii legionarilor (11 nov.)
- Căpitanul inaugurează prima cooperativă legionară, având sediu în str. Gutenberg nr.3 (14 nov.)

1936 - Căpitanul înființează Asociația "Prietenii Legiunii" sub conducerea prof. ing. comand. legionar Eugen Ionică (6 nov.)

- terminarea construcției sediului legionar din Bucureștii Noi (Casa Verde) (8 nov.)

1937 - inaugurarea restaurantului legionar din Bd. Basarab, București (1 nov.)

- deschiderea restaurantului muncitoresc legionar din cartierul Grivița, București (7 nov.)

- deschiderea restaurantului legionar din Bd. Elisabeta, București (22 nov.)

- semnarea pactului de neagresiune electorală dintre Corneliu Zelea Codreanu, Iuliu Maniu și Gh. Brătianu (25 nov.)

1938 - asasinarea prin strangulare, de către autorități, a Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor, în pădurea Tâncăbești (noaptea Sf. Andrei, 29/30 nov.)

1940 - împușcarea deținuților de la Jilava (a celor care asasinaseră sute de legionari și pe Căpitan) (26/27 nov.)

- deshumarea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor și reînhumarea lor la Casa Verde (27 nov.)

- reabilitarea postumă a Căpitanului prin rejudicarea procesului trucat grosolan din 1938, prin care Căpitanul fusese condamnat la 10 ani închisoare (27 nov.)

1999 - cu ocazia Centenarului Corneliu Zelea Codreanu a avut loc sfințirea troitei comemorative a Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor de la marginea pădurii Tâncăbești (km 30 al șoselei București - Ploiești) (29 nov.)

IN MEMORIAM GHEORGHE TACHE (1905 - oct. 2005)

Joi, 13 oct. 2005, a încetat din viață, după o grea suferință, bunul și dragul nostru camarad de luptă și idealuri, agricultorul Gheorghe Tache din Constanța, vechi legionar din Garda Căpitanului, veteran de război, luptător în rezistența anticomunistă, deținut politic și membru al Senatului Legionar. Dumnezeu să-l odihnească în ceata celor drepti!

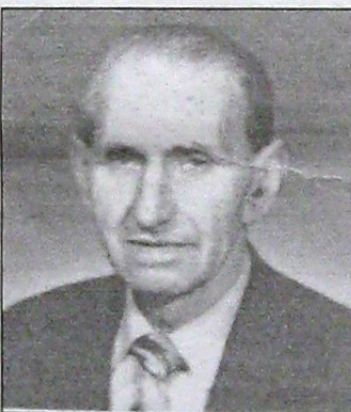
Născut în aprilie 1905, într-o familie de aromâni din ținutul Pesterefa-Batar, Bulgaria, s-a stabilit definitiv în țară în 1928, când multe familii de aromâni au venit în Cadrilaterul alipit la patria-mamă după primul război mondial (Cadrilaterul având două județe: Durostor și Caliacra).

Povestea vieții lui Tache Gheorghe este legată cu un fragment dureros de istorie națională: Statul Român acordase coloniștilor macedoneni 10 ha de pământ arabil per familie, fără să le asigure însă și o minimă protecție și un adăpost, iar comitajii bulgari (de sorginte bolșevică) atacau familiile de aromâni pentru a le determina să plece. Aromânii au ripostat pe măsură, apărându-și viața și pământul pe care-l munceau. Dar în 1940 Cadrilaterul a fost cedat statului bulgar în urma Acordului de la Craiova, iar aromânii au părăsit Cadrilaterul și s-au stabilit în județele Constanța și Tulcea.

Povestea vieții regretatului nostru camarad se împletește strâns și cu alt fragment de istorie națională - de data aceasta un fragment glorios: Gh. Tache a fost legionar în Garda Căpitanului, până la moarte!

A făcut parte dintre aromânii care l-au întâmpinat pe Căpitan la Silistra cu "pâine și sare", înveșmântați în costume naționale și în bucurie, și, ca agricultor, ca om al pământului, a fost mereu pe metereze pentru apărarea pământului și cerului românesc, a neamului și a credinței.

(Macedonenii - aromânii, cum li se spune în mod frecvent - au fost captivați încă de la primele contacte cu țara, din 1930, de seriozitatea, sinceritatea, dăruirea, dărzănia și lupta legionarilor pentru apărarea ființei naționale, în opoziție totală cu demagogia, indiferența și trădarea politicienilor; legionarii au fost singurii care i-au întâmpinat cu dragoste pe frații din Pind. Căpitanul a fost impresionat de caracterul și sănătatea morală a macedonenilor, acordându-le încredere deplină, iar aceasta i-a fost răsplătită prin masiva aderare la Mișcare. Const. Papanace, Sterie Ciurmetti, Iancu Caranica, Paul Craja, Doru Belimace,

Ion Caratănase, Ionel Zeana, Tache Funda, sunt doar câteva nume macedonene de rezonanță în istoria Mișcării.)

Gh. Tache a luptat pe front pentru recucerirea Ardealului, apoi a făcut parte din rezistența anticomunistă din Babadag condusă de căpitanul Gogu Puiu și agricultorul instructor legionar Dumitru Fudulea.

(În memoria luptătorilor dobrogeni Societatea Aromânilor a ridicat în 2001 un monument în com. Cobadin, jud. Constanța, la cca 40 km de mun. Constanța, pe locul unde a fost împușcat șeful rezistenței anticomuniste din Babadag, Gogu Puiu.)

Un alt fragment de istorie trăit de Gh. Tache - un fragment mai crâncen decât războiul - a fost prigoana de nedescris declanșată în 1948 de către regimul bolșevic al lui Gheorghiu-Dej împotriva țăranilor care se opuneau în corpore colectivizării forțate. (În Dobrogea victimele acestei lupte inegale au fost cu precădere aromânii, gospodari înstăriți și dârji, în majoritate legionari.)

În acest an, 1948, Gh. Tache, cunoscut ca vechi și activ legionar și ca luptător în rezistența din Babadag, a fost arestat și condamnat la 15 ani de temniță grea. A trecut prin multe închisori: Jilava, Gherla, Aiud, minele Căvnic, Valea Nistrului, îndurând grele suferințe care însă n-au reușit să-l îngenuncheze.

A răspuns cu același entuziasm din tinerețe chemării ultimului comandant legionar al Căpitanului, dr. Ionel Zeana, participând la reînființarea Senatului Legionar, iar pe data de 13 oct. 2005 s-a prezentat lui Dumnezeu pentru a raporta despre îndeplinirea misiunii sale pe acest pământ...

A consemnat un camarad de idealuri și de suferință, din Constanța,

Lisu Lisu

EPITAF

Eu am avut oare, spațiu
pentru un parc cu pomi,
și timp
cu roade de vise?

Eu am avut oare, mitul corăbiilor
ca să-mi coloreze visele?

Am avut eu vânturi
pentru avântul spiritului?

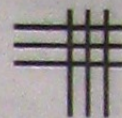
Am avut eu cruce
pentru trupul meu,
să poată îmbrățișa
spațiul, timpul, spiritul?

De am avut,
numai clopotul inimii a simțit,
căci sunt un ultim matelot
dintre cei ultimi
dispăruți...
pe mal.

Iar clopotul a sunat
că sfârșitul meu este
începutul oricăror.

De o parte
și de alta
a rămas liniște.

Ed. Ialomițeanu

Apariție de carte JEAN BUCHIU – "IERTARE DA, UITARE NU!"

De curând am avut plăcerea de a primi la redacție noua carte a îndrăgitului camarad senator legionar din Chicago, Jean Buchiu, intitulată sugestiv "Iertare da, uitare nu!", publicată anul acesta, în Ed. Lucman.

În această editură bucureșteană (aflată pe str. Miron Costin nr. 19, tel. 222 5317), au apărut, în perioada 2002 – 2004, și cartea de memorii "Cal troian intra muros" a preotului comandant legionar al Bunei Vestiri, secretarul Partidului "Totul Pentru Țară", Ion Dumitrescu-Borșa, și compendiul Corneliu Zelea Codreanu, "Doctrina Mișcării Legionare", și extraordinarul studiu al comandantului legionar Constantin Papanace, "Stilul legionar de luptă".

Despre prima carte a fostului frate de Cruce, Jean Buchiu, "DE LA LINIȘTE LA CÂNTEC", ca și despre personalitatea acestuia am scris în decursul timpului, publicând, totodată, și câteva articole ale sale: "Paria", "Un poet luptător: Andrei Ciurunga", "Despre românii care nu și-au uitat țara de baștină", "O nouă seară culturală românească la Chicago" (în numerele din februarie, mai, iulie, septembrie și octombrie 2004), de aceea ne vom limita să subliniem activitatea actuală neobosită a lui Jean Buchiu, care, ajutat de fratele său, distinsul comandor Florian Buchiu, susține în Chicago, de ani de zile, Seri Culturale Românești care omagiază creațiile naționale, pornind de la Eminescu și ajungând la poezii din închisorile comuniste, aducând comunității române de peste Ocean parfumul unic al Țării, încercând să scuture indiferența unei societăți cosmopolite și egocentriste, cu cântece populare, costume naționale și preaplinul unui suflet care niciodată n-a încetat să creadă în scânteia divină din fiecare om.

Așa cum remarca însuși autorul, titlul cărții pare să conțină o contradicție: *dacă nu poți uita, cum poți ierta?* Filosoful Vasile Băncilă spunea că nu poate exista iertare fără uitare.

Dar volumul de față nu prezintă doar suferințele unui individ, ale autorului, ci crimele împotriva întregului Neam românesc, crime pe care nu avem dreptul noi dreptul de a le ierta; dimpotrivă, avem obligația de a le face cunoscute generațiilor viitoare.

Jean Buchiu a fost închis și prigonit pentru credința în Dumnezeu și pentru dragostea față de Țară și Căpitan; cei care l-au chinuit pe Jean Buchiu au fost aceiași cu cei care au asasinat, fără judecată, floarea tineretului român.

Și dacă Jean Buchiu, personal, și-a iertat călăii, nu poate să-i ierte și în numele celorlalți zeci de mii de camarazi care au înroșit pământul cu sângele lor tânăr. Din pământ, oasele martirilor strigă după dreptate, iar din Cer ne privesc sufletele lor: de aceea istoria nu poate fi uitată, ci trebuie să fie cunoscută, pentru ca Răul să nu rămână stăpân în lume.

Cel care și-a oțelit spiritul în Frăția de Cruce din vremea Căpitanului a suferit viforul prigoanelor, dar nu suferă nici de

miopie spirituală, nici de blazare, și face o precizare tranșantă: "Nu trebuie să-i trecem cu vederea nici pe cei care, până la un moment dat, au fost de aceeași parte a baricadei, dar dorința de șefie i-a azvârlit într-o poziție distrugătoare a camarazilor..."

Enunțarea câtorva capitole oferă o imagine completă asupra bogatului conținut: "1940, anul dezastrelor naționale", "Fără Căpitan, fără elita legionară, fără ideal, fără vis, în bătaia viscozelor iernii", "Legionarii în prigoană", "Prima arestare: Malmaison, Văcărești, Jilava, Râmnicu Sărat", "A doua arestare: Aiud, coloniile de muncă de la Gâlda și Ciuguzel", "A treia arestare: Canalul Dunăre – Marea Neagră, lagărele Poarta Albă, Coasta Gales și Eforie Nord", "Ce s-a întâmplat într-un sat din Moldova la formarea colhozului", "Ce s-a întâmplat în 1940 în Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Herței" etc.

Am putea spune, fără nici o exagerare, că aceste mărturii nu sunt scrise cu cemeală, ci cu sânge și suferință, intelectualul și plugarul, deopotrivă, le vor înțelege și le vor aprecia, datorită prin stilului direct și simplu care cucerește inimile.

"Cea mai desăvârșită răzbunare a înfăptuit-o Domnul nostru Iisus Hristos prin apostolii lui care au răspândit sfânta credință în întreaga lume. Tot așa și-a dorit răzbunarea Corneliu Zelea Codreanu: ca apostolii lui să ducă mai departe gândurile și idealurile de viață, tuturor românilor – și poate și altor popoare doritoare de libertate, adevăr, cinste și dreptate pentru toți oamenii."

Senatorul legionar Buchiu, deși stabilit de mai bine de 20 de ani în Chicago, se simte în continuare legat de pământul natal prin mii de fire invizibile, și își îndreaptă toată dragostea inimii sale învolburate către generația tinerilor români, cu un mesaj vibrant:

"Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut - sunt cuvintele spuse de Mântuitorul lui Toma necredinciosul. La fel putem spune: fericiți vor fi cei care nu l-au cunoscut pe Căpitan și totuși au urmat drumul deschis de el, înțelegând gândirea lui vizionară."

Nicoleta Codrin

RADU MIHAI CRIȘAN – "TESTAMENTUL POLITIC AL LUI M. EMINESCU"

La începutul lunii noiembrie am primit trei cărți semnate de același autor, dl. Radu Mihai Crișan, doctor în Economie, care tratează documentat subiecte dragi inimii noastre, într-un stil rafinat și elegant, dar ferm:

"Spre Eminescu – Răspuns românesc la amenințările prezentului și provocările viitorului",

"Testamentul politic al lui Mihai Eminescu",

"Îndușmăniții au același crez – Testamentele politice ale lui Ion Antonescu și Corneliu Zelea Codreanu"

Am fost plăcut impresionat să descoperim că mai există români care simt și gândesc ca noi.

Cea mai potrivită prezentare este, credem noi, redarea interviului acordat de dl. dr. Radu Mihai Crișan unui redactor de la *Radio România Cultural*, cu ocazia apariției cărții "Testamentul politic al lui Mihai Eminescu", întrucât abordează acuzele aduse poetului național și actualele dispute pe tema xenofobiei, antisemitismului, rasismului.

Deocamdată prezentăm rezumatul întrebărilor; începând din numărul viitor vom publica răspunsurile extrem de pertinente ale d-lui R. M. Crișan.

I) De unde și până unde îl scoateți dvs. pe Eminescu autor de testament politic?

II) Cine și de ce considerați că ar avea interes să blocheze accesul publicului la scrierile, fie ele chiar politice, ale lui Mihai Eminescu? Vă numărați, cumva, printre adepții teoriei omniprezentei conspirații mondiale împotriva poporului român?

III) De când este Mihai Eminescu Dumnezeu?

IV) Dvs., ca cetățean român, cu ce drept vă permiteți să vă situați mai presus de lege, și să definiți națiunea pe baza criteriului etnic, adică rasial?

Și doi: ce vă face să fiți atât de sigur că Eminescu ar fi "marele luminător de conștiință hotărât de Dumnezeu pentru români"?

V) În privința rasismului, ce părere aveți despre Eminescu? Care este poziția dvs. față de acuzațiile de xenofobie și antisemitism care i se aduc?

VI) Sunteți antisemit?

VII) Lămuriți-mă două lucruri:

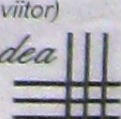
primo: De ce marele geniu al scrisului, Eminescu, dacă a vrut într-adevăr să lase posterității un testament, nu și l-a redactat singur, de-a ajuns acum necesar să i-l întocmiți dvs.?

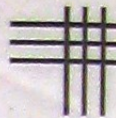
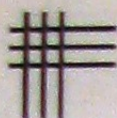
secundo: Care este, până la urmă, "testamentul" politic eminescian?

RADU MIHAI CRIȘAN: Spre norocul meu, începând din 1998, pe măsură ce înaintam în cercetarea de doctorat, deslușeam, încet-încet, un cu totul alt Eminescu. Așa se face că după contactul avut cu publicistica eminesciană, sunt ferm convins (și argumentat convins) că personalitatea creatoare a lui Mihai Eminescu înseamnă, cu nimic mai prejos decât poetul: un economist profund și un sociolog de finețe, în simbioză deplină cu un geniu profetic și cu un român autentic.

(continuare în numărul viitor)

Nicolae Badea

DIVERSE VEDERI DE PE CENTURA POLITICII (XI)

Nici nu s-a stins bine ecoul tragediilor de la Tanacu și de la Taize, că eterna și fascinantă Românie pune pe tapet alta și mai gogonată: aviatorul Adrian Iovan a împușcat un hoț care-i intrase la ora trei noaptea în casă. Evenimente extreme, relevante însă pentru groapa în care ne-am prăbușit.

Cele două române de la Tanacu și de la Taize i-au împăcat pe ortodocși cu catolicii...

Din nefericire, Biserica, indiferent de confesiune, nu poate rezolva chiar toate dramele vieții. Preotul de la Tanacu a procedat cum credea el că se pricepe mai bine. Singurul lui păcat ar fi doar trufia că ar putea să-l scoată pe Scaraschi de barbă din sufletul unui om chinuit. În realitate, **cei vinovați** că fata nu a primit un tratament medical adecvat, până la capăt, **se află în altă parte, nu în altar.**

Fără să priceapă criza profundă în care se zbate România, unde sistemul de sănătate este principalul vinovat pentru sfârșitul celor două fete, Gabriel Andreescu croșetează pe marginea religiei care, cică, predispune la violență și provoacă agresivitate (!). Că uite, și islamismul face ravagii prin lume, de ce n-ar avea și creștinismul umbrele lui? Ce ne mai trebuie mănăstiri? Fiindcă, uite, există un popor *messianic* care - n-așa? - *nu are nici un schit*. Mare este Grădina lui Dumnezeu - și s-a rupt și gardul! De aceea, propun să-l interzicem din nou. Pe Dumnezeu, nu pe Gabriel Andreescu. Numai procedând așa vom putea coborî totul în deriziune și vom avea o societate și prosperă, și liberă, și dășteaptă. Iartă-i, Doamne, că tare mai știu ce vor!...

Favela din Ferentari și pubela din Primăverii

"Când ți-o fi lumea mai dragă, / să-ți pice dreapta beteagă / și s-ajungi, la cap de pod, / cerșetor, slut și nărod"

(Miron Radu Paraschivescu - "Blestem de dragoste")

Alt caz este și mai emblematic pentru România de astăzi. Un recidivist din Ferentari cade "la datorie" într-o vilă din Primăverii, la ora 3 noaptea! Și de aici, o întreagă răfuială națională, cu două fronturi: *favela din Ferentari și pubela din Primăverii*. A fost apărare legitimă, a fost crimă? "Nu, domne, a fost crimă" - ne asigură "Analistul Neamului". "Romanița a luat două milioane de dolari de la Bancorex și nu i-a mai dat înapoi, a stat și cu lărinel Columbeanu" - povestește Corneliu Vadim Tudor, mai devastator ca Argezi.

Ce au toate astea în comun cu societatea noastră, cu politica? Au.

România apără și garantează proprietatea, dar trebuie să te lași omorât în casă, altfel tot tu ești criminal. Ne-am obișnuit ca hoții să-i omoare pe proprietari, iar când se întâmplă invers - destul de rar - este crimă. Dacă traversezi autostrada prin loc nepermis și te omoară unul cu limuzina, nu este crimă. Corect. Dacă hoțul crapă în casa ta după miezul nopții, criminal te numești.

Prostia vine din *societatea socialistă multilateral dezvoltată*, iar legiuitorii, crescuți și educați pe-atunci, nu pot gândi altfel.

Prin 1985, revista "Pentru Patrie" prezenta un caz simbolic. În crucea nopții, o bătrână a auzit că umblă un hoț la ușă cu un șirag de chei. S-a uitat prin vizor și așa era. Bătrâna s-a dus încet spre bucătărie, a luat o tigare de tablă, în care prăjea cartofi, și a trântit cu ea în ușă cât a putut de tare. S-a făcut liniște și bătrâna s-a dus să se culce. A doua zi, în zori, milițienii au luat-o pe sus și au încușat-o: hoțul, bolnav de inimă, murise de spaimă lângă ușă.

Peste cinci ani, un bun prieten de-al meu, care locuia în Balta Albă, la etajul opt, a auzit că-i băjbăie unul pe la ușă. S-a uitat prin vizor și l-a văzut pe un individ cum potrivea cheile. A dat telefon la poliție, nu la miliție. "N-avem timp acu, domne. Mai târziu, când vine echipajul". Cum citise revista "Pentru Patrie", omul și-a luat tigaia de teflon și a izbit în ușă. Individul s-a oprit puțin, după care și-a reluat treaba la yală. Omul sună iar la mi..., la poliție. "Domne, asta nu pleacă". După un timp, apar doi plutonieri grași, care urcau nădușiți pe scară, cu caschetele în mâini, și-l iau pe hoț la pumni și mai ales la picioare, ca să nu se aplece prea mult. "Ce cauți, măaaa, aici?" "Aici locuiesc, bre!" răspunde bețivul.

O adevărată tragedie mută trăiesc oamenii simpli. Un pensionar din Colentina, care nu mai are nici lacrimi, mi-a spus povestea lui, întâmplată în 1996. "Au intrat doi hoți într-o noapte peste noi. Doamna mea s-a speriat, a făcut atac de cord și a murit. Hoții nu au fost prinși nici până astăzi". Cazul nu a apărut nicăieri în presa noastră.

Era un pensionar prăpădit, care nu a zburat niciodată cu avionul, iar bătrâna nu se pricepea la modă...

Legislația europeană și formele fără fond

Este imaginea unei Românie divizate până la grotesc: la mijloc, mocirla cea mai băhilită; pe un mal avem pubela din Primăverii, unde oamenii din Partidul lui Mucles strălucesc în toată splendoarea, cu Tataie în frunte; pe celălalt mal, lumea țișanilor fără palate și a celor marginalizați complet. De 15 ani, clasa politică a neglijat această floare a răului, care emană otrăvă mortală. Dacă Franța, care a primit la Paris tot Maghrebul, s-a trezit cu un adevărat dezastru social, ar fi cazul să ne întrebăm unde va ajunge România, cu o asemenea politică de orbeți, care neglijează cea mai teribilă bombă socială. Fiindcă Bucureștiul nu are o politică realistă, de integrare a favelei de Ferentari. Dăm bani de la buget, adică din banii noștri, în fonduri europene pentru țișani, dar ajung la fundații-fantomă, la mafioți etnici, adică unde nu trebuie - și primejdia rămâne. Din buncăr nu se vede favela, iar cei care se plimbă cu girofaruri nu știu ce înseamnă să mergi cu tramvaiul prin mahalalele Bucureștiului și ale altor orașe mari. Soțiile baștanilor nu pricep cum se simt femeile simple

când puradeii le smulg cerceii cu tot cu urechi în tramvai. România nu are nevoie de legislație europeană fiindcă se află încă în grotă. Un singur exemplu: 9 hoți care "clonau" carduri la Madrid au fost prinși recent de poliția spaniolă și expulzați în... România. O asemenea legislație pentru societăți civilizate ne distruge ca națiune. Discriminarea "pozitivă" duce la secesiune, iar violența naște violență. **Nu este suficient să vorbim prostește despre drepturile omului, fără să luăm în considerare concomitent și obligațiile individului.**

Nu putem accepta drepturile minorităților, fără să conservăm drepturile națiunilor.

Trebuie resocializat lumpenul creat în 15 ani de inconștiență politică, altfel nu ne mai salvează nici tunurile NATO.

În acest duel dintre favelă și pubelă, Călin-Filădă-Poveste nu știe ce foc să mai stingă. Profesorii, "cei mai corupți dintre români", s-au revoltat, mecanicii de la Metrou, conduși de un

lider sindical care este și senator în Partidul lui Mucles, vor și ei spor de văgăună. Când să mai ridici case la Vadu Roșca pentru sinistrați?

Da, dar ăst timp, poți să-i faci zile fripte "lu Războinicu Luminii". Ce dacă a făcut el 300 de case la Vultur? Are autorizație de construcție? N-are. "Păi vedeți că ne pricepem la organizare?"

Când sinistrații de pe Siret încă dorm prin corturi, noi ne mai prindem urechile în birocrație. Numai pentru asta și ar fi suficient să-l trimiță "Cărmaciul" pe Călin spre "Centura Politicii", cu tot cu șorț.

Aviara - o mare afacere

O afacere cu iz de cloșcă se coace în lumea bună, după ce am răspândit zvonul că vom crăpa de aviara.

"Guvernele naționale trebuie să coopereze pentru a găsi modalitatea cea mai eficientă de luptă contra gripei aviare" - a fost concluzia unei conferințe găzduite la Geneva. Lee Jong Wook, directorul general al Organizației Mondiale a Sănătății, a reconfirmat aprecierea că păsările migratoare transmit virusul fatal către păsările de curte. Iar de aici trece la om. Cum? Nu știm, dar trece.

Un raport al Băncii Mondiale arată că o pandemie de gripă aviară ar echivala cu moartea a 200 000 de americani, iar pierderile s-ar ridica la 800 de miliarde de dolari. **Documentul nu explică însă cum a ajuns Banca Mondială la acest rezultat înfrigorant, dar așa scrie. Și începe hora.**

Concomitent, o adevărată competiție s-a deschis pentru producerea vaccinurilor. Firma Roche din Elveția a primit peste 150 de cereri pentru obținerea licenței pentru producerea vaccinului Tamiflu. Organizația Mondială a Sănătății susține că apariția unei pandemii de gripă aviară este doar o chestiune de timp și a cerut "acțiuni urgente" pentru obținerea unui vaccin.

Medicii din Coreea de Sud pretend că au găsit leacul pentru orătănii: extractul de kimchi, un fel de plantă-condiment, în formă de varză. Condimentul se lasă la fermentat și produce un acid lactic - leuconostoc citreum, care se pune în hrana păsărilor. Profesorul Kang de la Universitatea din Seul a testat condimentul pe pui bolnavi și 85% din ei s-au vindecat. Coreenii au început să vândă produsul în Belgia. Unii veterinari glumeți de la Amsterdam spuneau că, dacă se adaugă usturoi și vin roșu, iese cea mai bună friptură de pui.

Cel mai mare producător de medicamente din China, Shanghai Pharmaceutical Group, vrea să cumpere licența de la compania elvețiană Roche pentru a fabrica vaccinul tamiflu.

Și ajungem tot la condimente... Chinezii au început să cumpere masiv anason stelat, un condiment foarte căutat în bucătăriile asiatice. Anasonul stelat conține o substanță pe care elvețienii de la Roche au reușit s-o sintetizeze pentru a obține tamiflu. Un kilogram de anason costă acum 4 yuani, adică vreo 50 de cenți.

La concurență cu anasonul și usturoiul, virusologii americani și japonezi au anunțat că au fundamentat o nouă metodă de manipulare genetică pentru scăderea influenței virusului, ceea ce va duce la producerea rapidă a altor vaccinuri.

Franța face un vaccin mai eficient decât tamiflu. Bine, dar și Ungaria a testat pe oameni un vaccin foarte eficient.

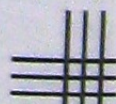
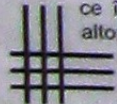
"Râmii sănătoși, Arghel, că mă duc cătană-n Cluj!"

Iar noi... Iar noi facem ședință comună la București cu guvernul de la Budapesta! Iooi! Bucureștiul a fost capitala Ungariei Mari! Punem de-o federație și mutăm capitala pe Dunăre, la Buda. Promitem să respectăm drepturile minorităților, în conformitate cu normele europene în materie, ca în Franța, ca în Marea Britanie sau ca în Germania - democrații autentice - ighen!

Până atunci însă, Marko Bella de la ușa stabilitămintului din Piața Victoriei i-a spus lui Ferenc Gyurcsany cum va arăta Transilvania după aderare.

Ungaria și-a mai deschis două consulate: unul la Miercurea Ciuc, altul la Iași. Eu aș mai propune unul la Bacău, altul la Huși, că acolo locuiesc... huseiții lui Ian Huss.

Tăriceanu și Gyurcsany au făcut scurtă la mâini după ce au semnat vreo două duzini de acorduri. Ei au decis crearea la Budapesta a fundației publice româno-ungare "Gojdu", finanțată de cele două guverne. Fundația va acorda burse elevilor, studenților și masteranzilor români și maghiari cu venituri reduse. **Aici au încălcat voința lui Emanoil Gojdu: el a lăsat prin testament bani și valori pentru tineri români și... punct.**

Aceste valori au fost însușite de statul ungar, care le-a vândut recent unui onest cetățean din Israel.

De ce ar trebui să contribuie statul român la finanțarea unei fundații, de la care Ungaria a luat banii și clădirile?

În timpul nunții cu dar de la București, peste 500 de unguri strigau în fața Universității Babeș-Bolyai din Cluj: "Români, ieșiți afară din universitatea noastră!"

Călin Popescu Tăriceanu a promis că va finanța Universitatea de stat Babeș-Bolyai, dar și Universitatea particulară maghiară "Sapientia" din Oradea. În schimb, nici un cent nu se investește pentru dezvoltarea învățământului de limbă română la Universitatea din Cernăuți.

Bumerangul de care nu scapi

"Integrarea e și copilul nostru, e copilul clasei politice românești" a strigat Mircea Geoană când a văzut că dl. Tăriceanu ia bomboana de pe coliva de la Bruxelles. Care clasă politică, vorba marxistului, a făcut în scâldătoare și a aruncat zoile cu tot cu puradel. Conturile lor contează. "Dar ce conturi, care conturi, domne?" "Nu am nici un cont... Aaaa... Nu-mi aduc aminte de conturile mele din Monaco. Parcă aveam un cont acolo... cu vreo trei mii de euro...", povestește galeș Guzganu Rozaliu, colegul de scâldătoare politică al lui Mircea Geoană. De exemplu io. Am economisit din lea de gazetar 133 de euro, dau o fugă până ici-șă în Monaco și-mi fac un cont. N-am voie? Am. Pot să și uit de el, cum a pățit Guzganu Rozaliu.

Popo-Popo-Capatl, un indigen din Australia, avea un bumerang vechi, strămb și jegos. Prietenii, cu care mergea la vânatoare de canguri, l-au întrebat într-o zi de ce naiba nu-și face altul. "Eu cred că voi știți că eu vreau să-mi fac un bumerang nou și puternic, dar nu pot scăpa de cel vechi", a spus Popo-Popo-Capatl.

FMI: Adio, dar rămân cu voi!

Să lăsăm pubela din Primăverii și să vedem în ce tîmbălău internațional am intrat. România face un pas riscant pentru imaginea ei în lumea financiară internațională. Premierul Călin Popescu Tăriceanu a anunțat că Executivul renunță la serviciile Fondului Monetar Internațional.

Emanuel van der Mensbrugghe, șeful echipei de negociatori, a reproșat Guvernului român că noul buget este nerealist și că a fost trimis spre dezbateră în Parlament înainte să fie adoptat Codul Fiscal. Economistii străini susțin că România nu poate gestiona singură politicile sale macroeconomice.

Premierul Tăriceanu a declarat că Fondul Monetar Internațional nu-i permitea să crească salariile pentru bugetari. În realitate, nu salariile medicilor și ale profesorilor au fost buturuga fatală. Fondul Monetar Internațional a găsit hibe profunde și vechi în economia noastră: cererea depășește oferta, importurile sunt mult mai mari decât exporturile. Balanța externă a statului este dezechilibrată, cum nu a fost niciodată. Adică, mai pe șleau, noi consumăm mult mai mult decât producem. Guvernul nu a urmărit stabilizarea prețurilor, nu a controlat suficient rata inflației, nu a dispus finalizarea Codului Fiscal în termenul stabilit.

Misiunea FMI la București a comunicat că acordul stand-by cu România nu a încetat, ci mai mult "a deraiat".

Acordul rămâne valabil până în 2006, iar consultările pot continua dacă Guvernul Tăriceanu "va schimba actualul pachet de politici fiscale și monetare".

Țara corupției generalizate

Organizația Transparency International și-a publicat raportul anual cu privire la nivelul de percepție a corupției pe mapamond. România ocupă locul 87, alături de Mongolia și Republica Dominicană, după Turcia și Bulgaria. Este cea mai coruptă țară de pe continent. Cel puțin așa arată datele publicate de organizația amintită.

România are un indice de percepție 3, Bulgaria are 3,50, iar Turcia - 4. Punctajul slab, obținut de România, arată că guvernării nu au aplicat reformele contra corupției, așa cum au avertizat mereu. Administrația locală și centrală încalcă frecvent legislația. Parchetul Național Anticorupție a devenit departament în Parchetul General, ceea ce îi știrbește independența.

România alocă doar 0,1% din Produsul Intern Brut pentru lupta contra corupților, chiar dacă Pactul de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est prevede 0,5% din PIB.

Astfel că România este depășită de țări africane ca Burkina Faso - locul 70, Botswana - locul 32, sau Ghana, aflată pe locul 65.

America și UE, la colțul mesei lui Igor Smirnov

Cel puțin la nivel de bune intenții, George Bush și Jose Manuel Durao Barroso s-au declarat preocupați de situația creată pe Nistru, locul unde se află singurul regim terorist din Europa. Acolo, o minoritate etnică asuprește o majoritate care se declară de limbă moldovenească (română). Acolo există deținuți politici în pușcării - o altă situație unică pe continent. Statele Unite ale Americii și Uniunea Europeană au participat pentru prima dată la negocierile pentru pacificarea Transnistriei. Cele două forțe occidentale, în care românii de dincolo de Prut își pun toate speranțele, au calitate doar de observatori, nu de mediatori.

Cu alte cuvinte, reprezentanții lui Bush și ai lui Barroso au stat la masă cu Igor Smirnov, dar undeva la colțul mesei, fiindcă Transnistria are drepturi depline în viziunea Rusiei. Iar această viziune periculoasă s-a impus în regiune. Vladimir Socor, considerat cel mai reputat analist politic pentru Eurasia, apreciază că

Statele Unite și Uniunea Europeană nu au nici o relevanță în acest context diplomatic.

Rusia, care a provocat războiul de pe Nistru, deține trupe acolo și este mediator. Un mediator care instigă la secesiune.

Numeroși observatori consideră că România nu și-a jucat eficient atuurile. Țara noastră este parte interesată în acest proces de pacificare, datorită proximității geografice și pentru că are acolo etnici români - argumente suficiente pentru a fi alături de Ucraina, Rusia și OSCE.

Autoritățile de la Bruxelles apreciază că România se poate folosi de organisme europene pentru a interveni în tratative, dar țara noastră nu este încă membră a Uniunii Europene.

Vasile Tarlev, premierul Republicii Moldova, a cerut Rusiei să-și retragă arsenalul din Transnistria până la 31 decembrie. O cerere care ar părea neverosimilă, dacă avem în vedere oscilațiile acestui personaj. Chișinăul a anunțat că va cumpăra gaze din Turmenistan și din Kazahstan. Vladimir Voronin a declarat că Transnistria fabrică arme care au ajuns la teroriștii din Kosovo, Caucaz, Cabardino-Balcaria și în Irak.

Pentru a înțelege mai bine care este atitudinea Kremlinului, trebuie să precizăm că Vladimir Putin a promulgat recent o lege federală, conform căreia Federația Rusă poate primi în componența sa orice provincie secesionistă din fosta URSS, ca nou "subiect" federal. Iar Transnistria ar putea deveni "un nou subiect".

Are România "închisori negre" pentru tortură?

După ce "Washington Post" și "Human Rights Watch" au publicat că serviciile secrete americane ar deține "închisori negre" în România și în Polonia pentru torturarea prizonierilor din Afganistan și din Irak, un adevărat scandal internațional s-a declanșat în jurul țării noastre.

Afirmația este extrem de gravă, fie că e adevărată sau falsă.

România a semnat toate convențiile internaționale de combatere a torturii, este membră a Națiunilor Unite, s-a angajat să respecte Carta ONU, iar aderarea la Uniunea Europeană este iminentă. O asemenea bănuială că România ar găzdui astfel de "pușcării negre" cade greu la Bruxelles.

Comisia Europeană a trimis scrisori de avertizare a României cu privire la lupta contra corupților și a solicitat lămuriri de la București referitoare la "închisorile negre". De asemenea, Consiliul Europei și-a propus să analizeze existența centrelor de detenție secretă, create de CIA pe continent. De altfel, Comisia Juridică a Consiliului Europei a reamintit statelor membre că au semnat Rezoluția 1433 din 2005, prin care li se cerea expres "să vegheze pentru ca teritoriile lor să nu fie folosite pentru practicarea detenției secrete". Reamintim că în componența Consiliului Europei intră și Curtea Europeană pentru Drepturile Omului.

George Bush a apărut sistemul de închisori clandestine, creat de CIA în lume, subliniind că americanii nu torturează oameni, dar "ii vom urmări agresiv pe teroriști, însă în baza legii".

Condoleezza Rice a spus că America este angajată într-un nou tip de război, și că Donald Rumsfeld, șeful Departamentului Apărării, este singurul abilitat să autorizeze excepțiile la noua directivă a Pentagonului de interdicere a torturii și de aprobare a unui "tratament omenos", aplicat deținuților.

CIA a sesizat Departamentul american al Justiției cu privire la scurgeri de informații clasate drept secrete, referitoare la închisorile clandestine, informații ce au ajuns la ziariștii de la "Washington Post".

Serghei Lavrov ne sfidează la București

După ce Vladimir Voronin a cerut Kremlinului "să-l lase din brațe pe Igor Smirnov", Serghei Lavrov, șeful diplomației ruse, a venit la București, unde a declarat că armata Rusiei are un rol constructiv la Tiraspol. Mai mult, România ar trebui să fie de acord cu staționarea trupelor de ocupație în vecinătatea ei.

Chișinăul este sancționat pe toate căile fiindcă nu a acceptat planul de federalizare, impus de Kozak.

Ministrul rus a precizat că în Transnistria se află 500 de membri ai contingentului de menținere a păcii și 1000 de soldați care asigură protecția depozitelor de muniție.

Mihai Răzvan Ungureanu a apreciat că în vecinătatea estică a Uniunii Europene există un potențial destabilizator, care ar putea afecta implicit România.

Ungureanu și Lavrov au semnat Protocolul de inventariere a acordurilor juridice, încheiate de România și URSS în perioada 1945-1991. Un asemenea protocol de inventariere este cel puțin neavenit, dacă luăm în considerare că toate așa-zisele acorduri juridice româno-sovietice au fost impuse prin forță de Moscova. Acest memento diplomatic nu are corespondent în practica diplomatică.

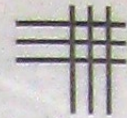
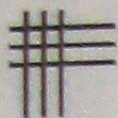
Lavrov și Ungureanu au semnat și Acordul privind regimul juridic al mormintelor militarilor români din Rusia și ruși din România. Dacă mormintele militarilor sovietici din România se află în stare bună, majoritatea cimitirelor românești din Rusia au dispărut.

Moscova acționează pe toate fronturile în zona noastră de interes.

Pentru a pedepsi Chișinăul, care are o atitudine tot mai pro-europeană, Igor Smirnov a dispus ca Termocentrala de la Kuciurgan din Transnistria să taie curentul electric pentru Basarabia, lăsând aproape toată provincia în beznă.

În plus, Alexei al II-lea, patriarhul Moscovei, a făcut o vizită la Chișinău în zilele de 11-12 noiembrie. Patriarhul Teoctist nu a trecut niciodată Prutul după 1990, la mitropolitul Petru de Bălți, care arde aceeași tîmăie.

Viorel Patrichi

TABĂRA LEGIONARĂ DE LA SUSAI (DESFÎNȚAREA DE CĂTRE AUTORITĂȚI)

"Domnule General, vă reamintesc că acum câteva luni m-am urcat pe muntele Susai în căutarea unui loc pentru o casă de adăpost. Acolo am descoperit pe sub cetinile de brazi, oasele albe a sute de soldați și ofițeri români, pe care le mâncau fiarele sălbatece.

Îngrozit și rușinat, am luat hotărârea să fac un mausoleu în care să adun aceste oase și ranile și cartușierele și hainele lor pline de sânge, pe care în unele locuri le-am găsit neputrezite.

Am luat această hotărâre nu numai dintr-un sentiment de pietate, ci și de rușine. Pentru că orice neam din lume, fie el chiar un trib de sălbateci, dacă ar afla că după 20 de ani de la război sfintele oase, făuritorii României Mari, eroii noștri, sunt mâncați de fiarele sălbatece în păduri, și-ar întoarce capul cu oroare și ne-ar disprețui pentru totdeauna ca pe un neam de nemernici.

După o muncă a tinerelului, cărând pietre și ciment în spate de la kilometri, acest mausoleu este aproape gata.

Acum s-a întâmplat infamia care ne sângerează inimile și ne umple ochii de lacrimi.

Domnule General, D-voastră care ieri ați comandat aceste oase, acum fără glas, veți lăsa onoarea lor fără satisfacție?

Fi-vom noi tineretul acestei țări, mișei cari vom lăsa nerăzbunate oasele eroilor acestui Neam?

Va lăsa oare Regele României pe cei ce au căzut sub comanda Părintelui Său și sub a Sa? Va lăsa El oare, ca să se abată asupra armatei și țării blestemul miilor de soldați care au murit pe front?

Ar fi începutul unor mari nenorociri care s-ar abate peste armata română și peste țară.

Părerea mea este că nu se poate ieși de aici decât prin:

1) Imediata scoatere a întregii jandarmerii din cadrele armatei române (cu schimbările denumirilor diverselor grade și a uniformei), pentru ca actul să nu dezonoreze armata și să nu se întindă blestemul asupra ei. Actul infam să rămâie ca un act săvârșit de niște borfași, comisari de poliție, secături, dar nu de armată.

2) Pedepsirea celor doi ofițeri ai căror subalterni au fost capabili de asemenea crimă. Nu sunt direct vinovați, dar trebuie să răspundă pentru faptele trupei pe care au comandat-o.

3) Arestarea jandarmilor plutonieri și sergenți și judecarea lor pentru profanare.

4) Domnule General, nu cerem pentru noi și pentru tabără nici un fel de satisfacție. Cerem satisfacție în numele sfintelor oseminte. Aceste pedepse nu au caracterul de răzbunare. Se cere o jertfă de ispășire. Neamul acesta trebuie s-o dea. Nu va da-o nimănui, ea își va lua singură drepturile sale. Se vor abate nenorociri asupra noastră."

(Circulara din 6 sept. 1936)

CĂRȚILE ȘI BIBLIOTECA LEGIONARULUI

"1) Din economiile tale cumpără azi o carte, mâine alta și fă-ți o bibliotecă. O mică bibliotecă legionară. Ea să fie podoaba și mândria casei tale. Ea îți va lumina cugetul și te va îndrepta totdeauna pe drumul cel bun.

2) Când vrei să faci cuiva un bine; dacă-l iubești și dacă vrei să-l faci o bucurie; dacă vrei să-l salvezi de pe o cale rătăcită; cumpără pentru el o cântăcică și trimite-i-o. Mica jertfă îți va fi răsplătită când vei ști că ai salvat un om. (...)

Tinere, la toate colțurile de stradă te așteaptă dușmanul cu îmbietoare cărți și reviste, ca să te otrăvească. Fii tare. Respinge otrava. Cumpără numai literatura și foile naționaliste și creștine. Soarbe fiecare cuvânt din apa vie a scrisului românesc naționalist legionar."

(Circulara din 10 sept. 1936)

CĂMAȘA VERDE

"(...) O mare primejdie amenință organizația legionară: intrarea în cadrul organizației a o mulțime de elemente slabe, sau chiar rele. Este un fapt cunoscut: de câte ori un curent se ridică mai puternic în favoarea unei organizații, de atâtea ori năvălesc asupra ei și o serie întreagă de elemente inferioare, uneori chiar haimanale, oameni fără căpătâi, escroci, secături, etc... Altă serie o formează voiajorii politici care au bătut la ușa tuturor partidelor și acum stau gata să se arunce și în brațele Mișcării Legionare. (...)

Cer să se facă de urgență în fiecare județ o comisiune de control, compusă din trei, care să cerceteze individual pe fiecare membru, din toate cuiburile județene. Cine este? Ce trecut are, ce

situație și nume în societate (orice muncă e onorabilă, de la măturător de stradă, la plugar, muncitor, etc. Nu e onorabilă haimanaua, omul fără căpătâi, bețivul, coada satelor și orașelor, pleava). Elementele slabe vor fi îndepărtate imediat.

Îndepărtarea se va face cu blândețe și cu eleganță sufletească. Ea se va face sub forma unui concediu de un an de zile, pentru ca omul în acest timp să se pună la punct cu lipsurile pe care le are. După care timp se va vedea.

Pe viitor toți șefii de județe, plăși, cuiburi, etc. să nu uite următoarele legi:

A) Cât mai puțini legionari și cât mai mulți prieteni.

B) Din 20 de cereri de înscriere, se resping 19 și se primește unul. Cel mai bun.

C) Celui ce vine să se înscrie îi spuneți: „Dragă Domnule du-te și mai gândește-te 3 luni pentru ca să nu te păcălești. Studiază-ne bine atunci când vrei să faci pasul acesta. Iată, în acest timp studiază următoarele cărți și reviste legionare. Apoi dă-ne voie ca în acest timp să te studiem și noi pe D-ta, ca să nu ne păcălim nici noi”.

Pe urmă urmează stagiul de mai multe luni de cunoaștere și apropiere și stagiul de 3 ani, în care timp noi trebuie să ne dăm seama dacă omul, fie el corect, cu bunăvoință, etc., se poate totuși integra perfect în spiritualitatea legionară. Numai în acest caz va fi trecut în rândurile legionare. Altfel prezența lui va fi permanent o discordanță în sânul organizației și o permanentă dificultate.

D) Veți accentua neconținut deosebirea între calitatea de membru și aceea de legionar. (...)

Atenție! Cămășile verzi sunt odăjdiiile noastre. Să se poarte numai în zile de sărbătoare și în anume situații și locuri. Interziceți purtarea zilnică a acestei cămăși. Altfel mergem la batjocorirea ei."

(Circulara din 21 sept. 1936)

CĂTRE COMANDANȚII CENTRELOR STUDENȚEȘTI LEGIONARE

"(...) 1) O cât mai desăvârșită și mai plină de bună cuviință purtare față de toată lumea, începând cu profesorii noștri și terminând cu lumea de pe stradă. Un luptător de elită nu este niciodată obraznic, îngâmfat, provocator, necuviincios, neelegant în gesturi și vorbe.

2) O atitudine de severă legalitate.

Veți lupta cu tărie de neînving, dar numai în cadrul legalității. În modul acesta veți dezarma pe toți vrăjmașii noștri care au uneltit în contra noastră și care încearcă și astăzi, la ora când scriu, să uneltească." (Circulara din 11 oct. 1936)

POLITICA EXTERNĂ

"(...) Tot ce fac politicienii români în politica externă fac pe carnea, pe sângele și pe răspunderea noastră. Bine sau rău, ei și-au trăit viața. De acum urmează a noastră.

Este îngrozitor că faptele și atitudinile lor de astăzi să atragă o mare răspundere pe umerii generației noastre.

Este cutremurător să ne gândim că noi, tineretul de astăzi ar fi să fim condamnați a asista la împărțirea sau ciuntirea României Mari, pentru a plăti păcatele unei infame politici externe.

De aceea socotesc că noi, tineretul, am face un aci de lașitate, dacă în aceste ceasuri hotărâtoare pentru viitorul nostru, n-am avea curajul să ne ridicăm și să facem ca glasul nostru să fie auzit.

Supunem deci Majestății Voastre gândurile noastre:

Cerem ca Majestatea Voastră să pretindă tuturor celor ce conduc sau manifestă păreri cu privire la politica externă a României să declare că răspund cu capul pentru directivele pe care și le însușesc. (...)

În acest mod, în momentul unei eventuale catastrofe Țara ar cunoaște: și cui aparțin răspunderile, și natura sancțiunii.

Aceasta pretindem de la oamenii politici români — și nu teorii cu care nu avem ce face. Pentru că o politică externă este bună sau rea nu atunci când ea se pretează la demonstrații teoretice, ci atunci când rezultatele ei sunt bune sau fatale pentru Țară. (...)

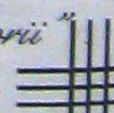
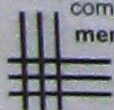
Țara întreagă trebuie să se cutremure, să se înalte și să înfrunte pe cei care îi pregătesc moartea. Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului și a istoriei naționale au datoria să ceară și să impună scoaterea politicii românești interne și externe de sub influența și comanda masoneriei, comunismului și iudaismului.

Este singura măsură salvatoare, pentru viitorul Neamului acesta."

(Memoriu adresat lui Carol al II-lea, oamenilor politici și Țării, 5 nov. 1936)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

Reportaj ÎN VIZITĂ LA CEL MAI BĂTRÂN LEGIONAR DIN LUME

Vineri seară, 15 octombrie 2005, împreună cu senatorul legionar **Mircea Bulgărea** și cu cel mai tânăr cuib, "**Vestitori**", m-am urcat în trenul cu destinația **SIBIU**, pentru a-l vedea pe **cel mai bătrân legionar din lume**, camaradul instructor legionar și membru al Senatului Legionar, economist **VIOREL TĂNASE**, în vârstă de 98 de ani.

În fața casei, la patru dimineața, ne aștepta în fața porții contemporanul Căpitanului, plin de bucurie.

După "**Trăiască Legiunea și Căpitanul!**" și efuziunea îmbrățișărilor, bădia Tănase ne-a condus în casă cu **pași mărunți și rezezi**, fără a se sprijini în vreun baston, uluitor de agil pentru cel 98 de ani ai săi.

Noi, după o zi de muncă și o noapte în tren, picoteam de somn, dar Bădia era proaspăt și vesel, dispus nu să-și depene amintirile din tinerețe, ci să afle noutăți și, mai ales, să discute probleme la ordinea zilei, despre organizare legionară și propagandă, despre sport, politică, despre Biserică, despre tineretul universitar, despre transformările orașului său drag, Sibiu.

S-a dus apoi să "meșterească" la bucătărie, ne-a pus masa, a făcut cafele, și a revenit cu câteva întrebări arzătoare:

- ce se întâmplă cu tineretul de azi? De ce e atât de inert?

- de ce nu se organizează la nivel de centre și de țară?
- de ce poporul român este atât de predispus la compromisuri?

Cunoaștem biografia camaradului **Viorel Tănase**, omul cu un veac de istorie în spate, cel care, născut în 1907, a fost contemporan cu primul rege al României, a trecut prin două războaie mondiale și trei dictaturi, a luptat pe front și a suferit în închisorile comuniste, biografie prezentată sub formă de interviu în numărul din oct. 2004 al revistei noastre.

Cel care are **trei sferturi de veac în slujba Mișcării**, primind de la Căpitan gradul de instructor legionar, ne-a electrizat pe toți, uluindu-ne prin intensitatea cu care vibrează la problemele românești.

Dăm cuvântul fostului student de odinioară, rezumând câteva idei privind organizarea tineretului, urmând ca în numărul viitor al revistei să prezentăm, printre altele, depoziția d-lui Viorel Tănase, ca martor implicat direct în evenimente, privind una dintre "spinoasele" probleme istorice: **Au făcut sau nu legionarii pact cu comuniștii?**

- Tinerii, prin definiție, sunt plini de elan, de idealuri, vor să schimbe lumea în bine. Dar cei de azi parcă ar fi împălați.

De exemplu, pe vremea mea studenții clujeni nu s-ar fi lăsat până n-ar fi schimbat numele Universității **Babeș Bolyai** cu un nume reprezentativ pentru români! Una dintre cele mai prestigioase instituții românești de învățământ superior să poarte numele unui ungur? Așa de români sunt studenții clujeni, că nu sunt în stare să dea să dea jos această firmă pe care comuniștii au pus-o. Pe vremea mea această facultate se numea "**Regele Ferdinand**", iar Centrul Studențesc, format din toate facultățile din Cluj, se numea "**Petru Maior**".

Șapca asta pe care o port și acum, o am de 75 de ani, din vremea studenției; are însemnul Facultății de Comerț.

Am fost student la Cluj în vremea **Mișcării Studențești**, când tineretul s-a ridicat pentru apărarea românismului invadat de străini. Nu eram nici șovini, nici retrograzi, ci, pur și simplu, ne apărăm; studenții nu erau indiferenți față de ceea ce se întâmpla în țară, pentru că era în joc viitorul lor și al copiilor lor.

Noi nu ne gândeam să emigrăm, pentru că eram legați sufletește de acest pământ, care era al nostru, și pentru care părinții noștri luptaseră în războiul care tocmai se încheiase; pentru că eram îndrăgostiți de meleagurile pe care ne născuserăm, de monumentele și bisericile noastre, de tradițiile românești, și vroiam cu tot dinadinsul să le păstrăm și să le oferim copiilor noștri.

Când am văzut că oamenii politici erau preocupați de problemele țării și ale tineretului doar declarativ și că am fi așteptat mult și bine să-și aducă aminte de noi, am intrat în acțiune. Ca și acum, România trecea printr-o criză, dar noi știam că ieșirea din criză se putea rezolva numai prin propria muncă, nu prin ajutor din străinătate; nu așteptam soluții de aiurea, ci le căutam și le găseam noi.

Astăzi de ce studenții se irosesc cu tot felul de fleacuri și prostii?

Doamne, nu mai sunt eu tânăr, să le arăt ce înseamnă un student român!

Studenții fiecărui Centru Studențesc purtau ca semn distinctiv chipie de diferite culori: clujenii aveau chipiul roșu, bucureștenii albastru, ieșenii verde, iar cei din Timișoara aveau uniforme militare; fiecare facultate avea o insignă: cei de la Medicină aveau capul de mort, cei de la Litere aveau facla, și așa mai departe.

Studenții fiecărei facultăți își alegeau, anual, un comitet de conducere studențesc, iar din aceste comitete se alegea conducerea Centrului Studențesc respectiv, apoi, din cadrul Centrelor Studențești se alegea conducerea pe țară a studenților române care ținea un congres anual (de fiecare dată în altă localitate mare din țară, pentru ca lumea să la contact direct cu tineretul).

Studențimea lua atitudine față de politica țării, expunându-și curajos punctul de vedere - naționalist și creștin - și sensibiliza opinia publică în favoarea Românilor.

La Congresul studențesc de la Craiova, în 1930, l-am cunoscut pe Traian Cotigă, cel care a devenit, patru ani mai târziu, primul președinte legionar al studenților din întreaga țară. Congresul a fost un model de organizare și ordine pentru că începuseră să se impună legionarii.

- Credeți că am putea reinvia vremurile de atunci?
- Știu eu?! Singura soluție este educația, dar nu la vârsta studenției, când e prea târziu - am observat că dacă încerci să le vorbești studenților de azi despre naționalism, îți răs în față! Noi crescuserăm într-un mediu

naționalist, iar curentele destructive (liberalism, comunism) nu prinseseră încă teren.

Cred că ar trebui începută educația din timpul liceului, înainte ca sufletul tânărului să fie pervertit. De asta înființase Căpitanul Frăția de Cruce. Tinerii trebuie hrăniți spiritual, cu cărți de ale noastre, legionare, cu credință și, mai ales, cu exemplu personal. Părinții nu au timp suficient, școala numai de formarea de caractere nu se ocupă, de aceea

sarcina ne revine nouă.

La 9 dimineața a venit, ca în fiecare sâmbătă, distinsul medic **Mihai Tănase**, din **Mediaș**, pentru a-și ajuta tatăl la treburile gospodărești.

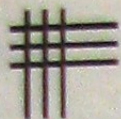
Di. Mihai Tănase este un model de om și de fiu, și cel mai bătrân legionar din lume are un singur "of" în privința lui: că nu are "stofă de legionar" (este însă simpatizant al Mișcării, ceea ce însă nu-l multumește pe neobositul contemporan al Căpitanului).

I-am lăsat pe tată și fiu împreună și am plecat într-un tur al vechiului și pitorescului oraș transilvănean, pe care unii dintre membrii Cuibului "**Vestitori**" îl vedeau pentru prima oară. (La începutul și la sfârșitul paginii prezentăm două imagini din Sibiu care vorbesc de la sine despre faptul că este o emblemă istorică a românismului).

La Muzeul Satului din Sibiu

(continuare în numărul viitor)

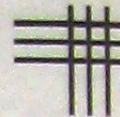
Nicoleta Codrin

Din culisele Legiunii

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (XIV)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA ULTIMUL CAPITOL AL SERIALULUI

Sima deține tristul record în materie de lipsă de caracter și de cameleonism politic: ba împotriva lui Carol al II-lea, ba alături de el, pentru ca apoi să fie din nou împotriva lui; ba alături de Antonescu, ba împotriva lui; ba alături de nemți, împotriva Aliaților, ba alături de Aliați.

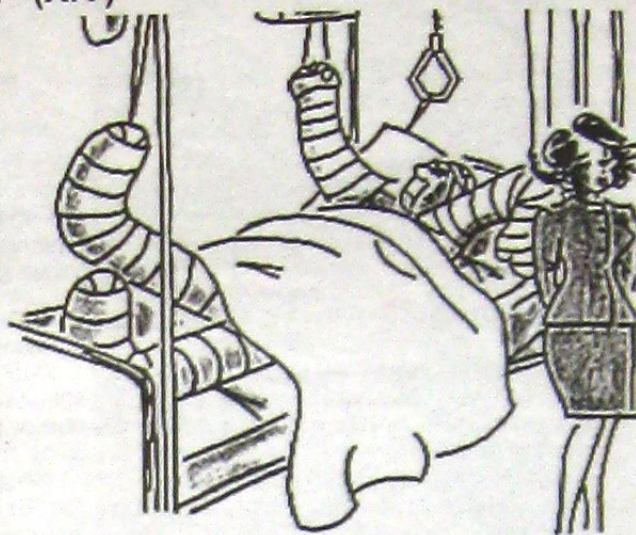
Sărind neconștient de colo-colo, asemeni unei giruete, în opoziție totală cu onoarea, cinstea, vitejia și consecvența legionară, urmărindu-și doar propriile interese și setea bolnavă de putere, Sima nu reușește nici măcar prin beția de cuvinte să-și ascundă meschinăria faptelor, întrucât se contrazice singur, în mod stupid, de la un capitol la altul al memoriilor sale, și de la o carte la alta:

- organizează atentate, dar, prins de Siguranță, colaborează cu aceasta, deconspirându-și și dezarmându-și camarazii (a se vedea cap. I al serialului, oct. 2004);

- vine în țară în 1940 ca să organizeze un atentat asupra lui Carol al II-lea, dar, invitat de acesta la Palat, acceptă să-l susțină, în schimbul unui mărunț post de subsecretar de stat la Educație,

- se oferă să-l asculte și să-l urmeze necondiționat pe Antonescu, dar după patru luni încearcă să-l ia locul, provocând cea de-a doua mare baie de sânge legionară; etc.

Cu capitolul contradicțiilor simiste ("Sima contra Sima") încheiem serialul care a creionat câteva dintre gravele abateri simiste de la etica și spiritualitatea legionară; în cursul anului 2006 vom publica o carte care va trata *in extenso* acest subiect.

SIMA CONTRA... SIMA!

"Nici o tranzacție cu asasinii Căpitanului și al sutelor de legionari." ("Sfârșitul unei domnii sângeroase", pg. 37)

"Cu Regele împreună, țara nu mai putea fi salvată, cum ne legănasem o clipă în această iluzie, după venirea delegației legionare."

"Ce vom face? O revoluție, dacă se poate. Un atentat contra Regelui, dacă timpul nu mai îngăduie o concentrare de forțe." ("Sfârșitul unei domnii sângeroase", pg. 41)

N. RED.: Cum a fost invitat la Palat și momit cu un mărunț post de subsecretar de stat la Educație, Sima și-a schimbat radical atitudinea, "uitând" că jurase să nu facă nici o tranzacție cu asasinii Căpitanului și al sutelor de legionari, "uitând" că "țara nu mai putea fi salvată" prin colaborarea cu regele

"Surâde ca s-mi dezarmeze timiditatea, iar eu fac eforturi ca să topesc gheața dintre noi. Regele e calm." ("Sfârșitul unei domnii sângeroase", pg. 127)

"M-a numit Subsecretar de Stat la Educația Națională în guvernul Tătărașcu." (ibidem, pg. 144)

"Mișcarea Legionară răspunde cu toată însuflețirea și toată bucuria la chemarea Generalului Antonescu, fiind gata să-l urmeze în orice împrejurare și să se identifice cu ființa noului Stat." ("Era libertății", vol. I, pg. 25)

N. RED.: La două luni după ce angajase răspunderea Mișcării de a-l urma pe gen. Antonescu "în orice împrejurare" (pentru a ajunge la guvernare), Sima s-a răzgândit, nemulțumit de situația subalternă...

"De unde a răsărit această mândră oaste legionară, care până acum o săptămână trăia sub amenințarea legilor excepționale?" ("Era libertății", vol. I, pg. 22); "O întreagă generație ne stătea la dispoziție ca să colaboreze la crearea Statului Național-Legionar." (ibidem, pg. 45)

N. RED.: De contradicția evidentă dintre cele două afirmații de mai sus se sesizează orice om cât de cât normal, dar nu și Sima: avea o generație întreagă la dispoziție, dar... n-avea oameni pentru conducerea prefecturilor!

"<<Se vor aplica sancțiunile severe. >>" ("Era libertății", pg. 70)

"În urma unei convenții avute cu Mihai Antonescu, l-am cerut acestuia să suspende activitatea Comisiei de Anchetă Criminală." "Nici oamenii

"... noi până acum am fost prizonieri ai propriului nostru Guvern, situație pe care am suportat-o numai din dragoste și respect față de D-voastră." ("Era libertății", vol. I, pg. 95 - fragment din scrisoarea adresată de Sima gen. Antonescu la data de 28 oct. 1940)

"În câteva județe organizația era așa de slabă, încât nu aveam de unde să aleg viitorii prefecți." ("Era libertății", vol. I, pg. 50)

regimului carlist nu vor mai fi urmăriți, aplicându-li-se numai sancțiuni administrative, și nici legionarii culpabili de recente delict." ("Era libertății", pg. 79)

N. RED.: "Sancțiunile severe" simiste pentru legionarii care încălcau grav legile Statului "național-legionar": vacsi!

"Nu existau două comenzi în Stat. Generalul conducea singur Statul. El dispunea de puterea legislativă și tot el făcea orice numire. Eu nu aveam nici o putere în Stat." ("Era libertății", vol. I, pg. 93)

"Generalul Antonescu, cum s-ar zice, trecuse Rubiconul. Destituirea lui Petrovicescu era semnalul loviturii de stat." ("Era libertății", vol. II, pg. 116)

N. RED.: Cum ar fi putut Antonescu să dea lovitură de stat, din moment ce întreaga putere îi aparținea chiar lui, legionarii fiind doar subalterni? Dacă Antonescu, șef al statului, al guvernului și - nota bene! - al regimului legionar, înlocuia un ministru, asta însemna lovitură de stat?!

Acest titlu nu mi-a creat un complex de putere și satisfacție, ci l-am simțit ca o nouă îndatorire ce-o contractam față de Căpitan, față de cel morți și de cel viu, de a veghea cu și mai mare energie ca până acum ca destinul legionar să-și găsească împlinirea în istorie."

"Cu același elan voi lupta mai departe pentru a asigura biruința Gărzii de Fier în România." ("Sfârșitul unei domnii sângeroase", pg. 248)

"... în zilele acestea, 21-23 Ianuarie, am vagabondat din casă în casă, din familie în familie, în capitală, punându-mă la adăpost." ("Era libertății", vol. II, pg. 121)

"M-am ghemuit cum am putut în cufăr, care era prevăzut cu o gaură pentru a putea respira." ("Prizonieri ai Puterilor Axei", pg. 9);

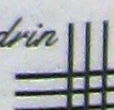
"Lăsam în urmă o țară însângărată și zeci de mii de familii expuse cruzimii trufașului Conducător." (ibidem, pg. 15)

N. RED.: Lașului îi place să pozeze în luptător, escrocului în om de onoare, incapabilului în geniu etc.

În "vagabondarea din casă în casă", punându-se "la adăpost" să fi constat "noua îndatorire contractată față de Căpitan, față de cel morți și de cel viu", ca nou șef al Mișcării? În fuga din țară, pentru totdeauna, în portbagajul unei mașini, "lăsând în urmă o țară însângărată"?!

Astfel a înțeles noul șef al Mișcării să "lupte" "pentru asigurarea biruinței Gărzii de Fier"?!

Nicoleta Codrin

Correspondență de la cititori

PERICOLUL SECTELOR (continuare din numerele anterioare)

ECUMENISMUL

"Ecumenismul este numele comun pentru pseudo-creștinismul pseudo-bisericilor din Europa Occidentală.

Înăuntrul său se află inima umanismului european, având papalitatea drept cap al ei.

Tot acest pseudo-creștinism, toate aceste false biserici nu sunt decât o erezie după alta. Numele lor evanghelic comun este **panerezie**.

De ce?

Întrucât, de-a lungul istoriei, felurite erezii au tăgăduit sau au deformat anumite însușiri ale lui Dumnezeu, omului și Domnului Iisus Hristos, aceste erezii europene se îndepărtează de El, înlocuindu-L cu „**omul european**”.

Nu există nici o diferență esențială între calvinism, protestantism, ecumenism și alte erezii.”

„Dogmele ortodoxe, adică dogmele sfinte ale Bisericii, sunt respinse și înlocuite de către dogmele latine eretice ale primatului și infailibilității papei, adică ale omului.

[...] Protestantismul: este copilul loial al papalității. A mers dintr-o erezie în alta de-a lungul secolelor și se încearcă încontinuu în felurite otrăvuri ale erorilor sale eretice. În plus, semeția papală și neghiobia („infailibilitatea”) domnește în chip absolut înăuntrul ei, ruinând sufletele credincioșilor săi. Mai presus de orice, fiecare protestant este un papă independent atunci când se ajunge la probleme de credință. Acest lucru conduce de la o moarte spirituală la alta. [...]”

„Întrucât așa se prezintă lucrurile, nu există nici o ieșire din acest impas pentru ecumenismul calvino-protestant dimpreună cu pseudo-biserica sa și pseudo-creștinismul său fără o pocăință pornită din adâncul inimii făcută dinaintea Dumnezeu-omului Hristos și Bisericii Sale Ortodoxe.”

„Pacifismul umanist, minimalist și moralist al ecumenicilor contemporani face doar un singur lucru: aduce la lumină rădăcinile lor umaniste, bolnave; cu alte cuvinte, filosofia lor bolnavă și plăpândă lor moralitate după predania omenească.”

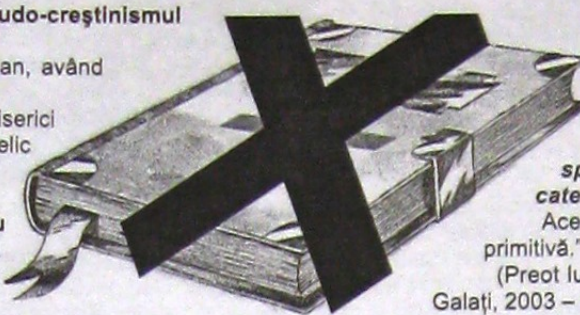
„Învățăturile despre erezii ale Bisericii Ortodoxe a Dumnezeu-omului Hristos, formulate prin sfinții Apostoli, Sfinții Părinți și Sfintele Sinoade spun că adunările eretice nu sunt o Biserică și nu pot fi o Biserică, de aceea ele nu pot avea Sfintele Taine, mai ales Taina Euharistiei.”

Cumînecarea interconfesională, adică participarea împreună cu ereticii la Sfintele Taine și mai ales la Sfânta Euharistie, reprezintă trădarea Domnului nostru Iisus Hristos, a Sfintei Tradiții și a Bisericii.”

Canonul 45 al Sfinților Apostoli spune răspicat: <<**Orice episcop sau preot care roagă dimpreună cu ereticii să se oprească din slujire; dar dacă unul ca acesta îngăduie ca ereticii să slujească în Biserică, atunci să se caterisească.**>>.

Nu este oare limpede acest canon?

Canonul 46 al Sfinților Apostoli ne spune: <<**Poruncim ca orice episcop sau preot care acceptă vreun botez al ereticilor sau vreo jertfă de-a lor, să fie**

caterisit; căci, în ce fel poate Hristos să se împace cu Veliar sau ce au oare de împărțit credinciosul cu cel necredincios?>>

Canonul 65 al Sfinților Apostoli ne arată <<**Dacă vreun cleric sau mirean (laic) intră în sinagoga evreilor sau în vreun templu al ereticilor spre a se ruga, unul ca acesta să nu fie nu numai caterisit, dar și afurisit.**>>

Acest lucru e limpede chiar și pentru mintea cea mai primitivă.”

(Preot Iustin Popovici – „Credință ortodoxă și viața în Hristos”, Galați, 2003 – pg.191 - 197)

„**Neocreștinii**” vor deplină jertfa lor în această lume împovărată de nenumăratele ei păcate și nelegiuri și așteaptă cu nerăbdare această stare de fericire deplină. Și una din cele mai sigure căi de a o dobândi li se pare a fi „**mișcarea ecumenică**”, adică uniformizarea și unitatea tuturor oamenilor într-o singură nouă biserică, ce va cuprinde nu numai romano-catolicii și protestanții, ci și evreii, musulmanii și păgânii, fiecare păstrându-și propriile convingeri și greșeli.

Această imagină „dragoste creștină”, în numele vltorei stări de fericire a omului pe pământ, nu poate decât să calce în picioare Adevărul. [...]

Care este pricina acestei credințe a lor?

S-ar putea spune: din cauză că sunt slabi în credința în învierea din morți și în viața veacului ce va să vină. Pentru ei totul este în această viață pământească, iar când va ajunge la sfârșit, toate se termină.”

Biserica Ortodoxă leapădă cu desăvârșire aceste practici și „**mișcări harismatice**” sectare, care sunt amăgiri diavolești din veacurile din urmă, ce înșală în diferite chipuri și forme pe cei ce s-au rupt de Biserica lui Hristos, întemeiată de Duhul Sfânt.

Mișcarea Harismatică, produs al unei lumi lipsite de Taine și de har, al unei lumi ce înșetează după semne fără a fi în stare să deosebească duhurile prin care se fac aceste semne, este ea însăși un semn al lumii apostaziate în continuare, o mișcare a „intențiilor” și a „faptelor bune” ce emană dintr-un umanitarism anemic și lipsit de substanță.

Ce se va întâmpla însă cu aceasta atunci când i se va alătura o mișcare care să aibă cu adevărat „putere”?

Creștinii ortodocși trebuie să se trezească și să se înarmeze cu adevărat, să devină pe deplin conștienți de ceea ce înseamnă Ortodoxia creștinilor și în ce chip scopurile sale sunt total diferite de ale tuturor celorlalte religii, fie ele „creștine” sau necreștine. Creștinii Ortodocși, păstrați cu sfințenie harul ce vi s-a dat!

Emanuel Ștefaniu, Craiova

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: „Există vreo diferență între legionari, codreniști și simiști?”

a fost dat de Vladimir Lolescu din Râmnicu Vâlcea, 34 de ani,

care a câștigat volumul de poezii „*Balade*” – Radu Gyr.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

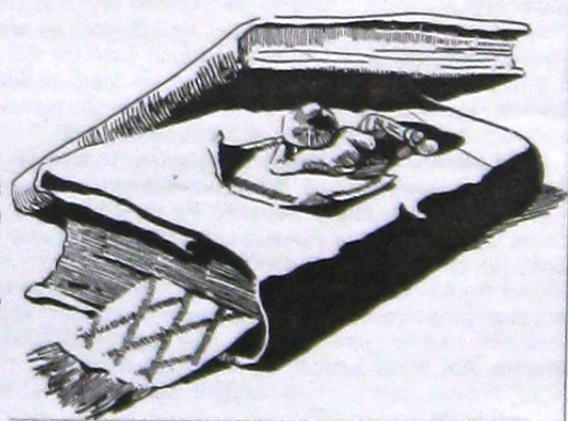
Diferența între legionari și „simiști” constă în faptul că **aceștia din urmă, admiratori ai lui Sima, aplică de fapt preceptele idolului lor**, pretinzând însă că sunt totuna cu principiile legionare. Pentru a nu intra în amănunte supărătoare ne vom limita să spunem că simiștii mint, nu-și recunosc greșelile, nu au ne discernământ (o dovadă este faptul că-l consideră pe Sima „urmașul” legitim al Căpitanului), cultivă bărfa și intrigă (ajungând până la denigrarea marilor personalități legionare care au refuzat să accepte abaterile grave ale lui Sima de la linia legionară - nici Ilie Gârneață, nici preotul Dumitrescu-Borșa, nici Papanace, nici Iasinschi, nici Milcoveanu, nici familia Fondatorului Mișcării, nici foarte mulți alții n-au scăpat), pun accentul pe politic (au trecut direct la înființarea unui partid, „Pentru Patrie”; acesta însă, în atâția ani de existență, nu numai că nu este cunoscut, deși este partid, dar n-a reușit să obțină în alegeri un număr de voturi măcar egal cu numărul membrilor lui).

Scindarea în „simiști” și „codreniști” se datorează lui Sima, pentru că fără această persoană nu s-ar fi putut vorbi de simism.

De când majoritatea legionarilor aflați cu Sima în exil l-au părăsit, iar Forul Legionar l-a eliminat pe Sima din Mișcare; cei care au continuat să-l urmeze au fost numiți „**simiști**”.

Rezumând, prin analogie cu religia, simismul poate fi asemănat cu o **sectă**: s-a desprins din trunchiul Mișcării, urmând un drum propriu, doar aparent asemănător.

Termenul „**codrenist**” e sinonim cu „**legionar**”, și a apărut pentru a sublinia deosebirea față de adepții lui Sima, Corneliu Zelea Codreanu fiind nu numai fondatorul, ci și educatorul, organizatorul, animatorul și ideologul Mișcării Legionare. A fi **legionar, practic, înseamnă a trăi conform normelor legionare fixate de Căpitan** (și încălcate de Sima și de oamenii lui...)

ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: Care sunt diferențele majore între legionarism și fascism?

PREMIU: „Iertare da, uitare nu!” – Jean Buchiu.

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din toate reședințele de județ ale țării, precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereți revista: distribuitorii n-o afișează!

ABONAMENTE PE ADRESA:

NICOLAE BADEA (secretar redacție)
 STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
 SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Vasile Anel, pastor evanghelic, Suceava: Nu "cultivăm" noi dezbinarea dintre ortodocși și celelalte confesiuni (catolici, greco-catolici, evangheliști, baptiști etc.), ci acestea au adus dezbinarea poporului român. Vina nu este a noastră că spunem lucrurilor pe nume, ci a celor care au dus la această stare regretabilă de lucruri. **Noi cultivăm unirea: îi invităm și pe greco-catolici, și pe toți ceilalți să revină la credința străbună românească: ortodoxismul!** Dl. Emanuel Ștefanu din Craiova în cadrul serialului "Pericolul sectelor" nu face altceva decât să tragă un semnal de alarmă pentru poporul român (care s-a născut ortodocși și care, orice s-ar spune, a rămas în majoritate ortodox). De asemenea, serialul incriminat de dvs. este o chestiune de cultură generală: De ce s-au separat catolicii de ortodocși? Prin ce diferă greco-catolicii de romano-catolici? Ce este cu protestanții? Dar cu evangheliștii, baptiștii, "martorii lui Iehova" și celelalte secte? De ce încearcă să facă prozeliti? Cine are dreptate, în definitiv? Așa cum spunea Căpitanul în "Circulări și manifeste", noi nu suntem pentru toleranță, ci pentru justiție, căci atâtea a tolerat poporul român, încât se află pe patul de moarte.

"Un grup de români" – București: Aceiași răspuns este valabil și pt. dvs.

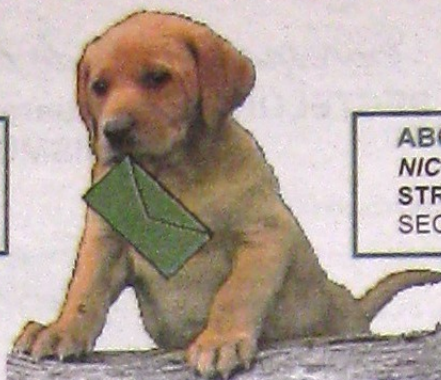
Vlad Pogorevici – Suceava: Ne-au impresionat plăcut rândurile dvs. însoțite de o panglică tricoloră; vă mulțumim pentru urare și reproducem câteva din versurile dvs.: "MEMORII // Suntem atâtea de puțini acum, / cu cuget înălțat spre cer! / Câți au rămas, din vechii camarazi, / din vremi parcă uitate, până azi, / am îmbrăcat o zeghe neagră, / fugari prin codri și păduri; / cu țara ne îmbrățișăm, / cum scrie-n vechile scripturi; / mulți au rămas zidiți prin închisori... / Lacrimi amare, din străbuni, / le adunăm în palme arse și îngenuchem / la candelă, rugăciuni..."

Zisu Zisu – Constanța: Pentru a nu insista asupra unui subiect pe care l-am dezbătut în paginile noastre (printre altele, art. "Mafalda din str. Planteilor" din sept. 2003 și interviul din febr. 2004 cu fiul părintelui, dl. Emilian Dumitrescu-Borșa, membru al Senatului Legionar), vă răspundem pe scurt: nu noi, ci Căpitanul i-a acordat preotului Ion Dumitrescu-Borșa cel mai înalt grad, cel de comandant al Bunei Vestiri (încă în prima serie); a fost numit, tot de Căpitan, secretar al Partidului "Totul Pentru Țară" și deputat pe listele acestuia. Dacă aveți ceva împotriva deciziilor Căpitanului, este problema dvs. personală. Nu înțelegem de ce vă nedumerește faptul că savura o petrecere, că bea câte un pahar de vin (doar nu-și bea mințile!), și că s-a îndrăgostit de o tânără: părintele nu era călugăr, ci preot, avea 30 de ani, era un tânăr absolut normal, soția îi murise. Această poftă de viață însă nu l-a împiedicat să lupte pe frontul spaniol împotriva comuniștilor, nici să aducă asemenea servicii Mișcării, încât Căpitanul să îi acorde cele mai înalte grade și funcții! (De altfel, legionarii nu erau nici misogini, nici călugări, nu erau veșnic încruntați, nici în post permanent, și nici nu beau exclusiv ceai! Cu atât mai laudabil este faptul că s-au jertfit pentru țară și neam!) Dacă toți tinerii de atunci ar fi făcut chefuri ca părintele Dumitrescu-Borșa și ar fi luptat în numele creștinismului și al românismului – tot ca el! – alta ar fi fost situația țării!

Ionuț Moraru – București: Te așteptăm la redacție, oricând poți tu veni, ca să discutăm direct; totodată, îți mulțumim pentru sprijinul și interesul acordat.

Ion T. Lascu – Turnu Severin: Pe de o parte, ne bucurăm că mai există români care vibrează la durerea semenului și încearcă să ajute, iar pe de altă parte, ne pare înfrânt faptul semnalat de dvs., așa cum ne înfrânt durerea fiecărui român; și mai mult ne înfrântă corupția poliției române. Ne dăm seama ce trebuie să fie în sufletul d-lui Vasile Craina din Izvorul Aneștilor – Mehedinți, care își vede calul în curtea altcuiva, iar poliția refuză să ia măsurile cuvenite. Am trimis sesizări posturilor de televiziune (Național TV, Antena 1, DDTV, Prima) care sunt în căutare de subiecte și anchete la fața locului. Doamne ajută!

Dragoș Vișan – Timișoara: De ce îmi dați citate din Sima? Probabil ați descoperit de curând revista noastră. Credeți-mă că am ajuns să le știu pe de rost de când scriu serialul "Sunt simist, dar mă tratez"! N-aș fi răspuns la o asemenea scrisoare, dar fac excepție cu dvs. pentru că sunteți foarte tânăr și

păreți sincer nedumerit și interesat de problemă. "Mișcarea a avut un singur Comandant" (n. n.: slavă Domnului că a fost numai un "Comandant" al Mișcării, și numai

câteva luni, că de exista încă unul ca Sima, chiar se alegea praful de toți și de toate!). Trebuie însă să vă atrag atenția că au existat peste o sută de comandanți legionari în Mișcare (printre care și Stelescu – care a trădat și a fost exclus, și George Beza – de asemenea exclus), nu numai Sima! Sima a fost exclus și el din Mișcare, în 1953, de către Forul Legionar format din puțini comandanți legionari rămași în viață și în libertate. Iată și motivele: după ce decimase Mișcarea, contribuind la asasinarea Căpitanului (prin atentatele din nov. 1938) și a elitei (prin coordonarea echipei lui Miti Dumitrescu în sept. 1939), după ce compromisese Mișcarea în guvernarea cu Antonescu, trimițând astfel mil de legionari în închisori (el pășind țara pentru totdeauna în portbagajul unei mașini), în străinătate a "umplut paharul răbdării" legionarilor provocând un nou scandal: a făcut un copil cu soția camaradului Andrei Costin care-l găzduise, refuzând apoi să-și repare greșala. Asta în timp ce trimitea legionari să lupte și să moară în țara ocupată de tancurile sovietice! Credeți că acesta este un exemplu de urmat? Credeți că putem să ne unim cu cei care-l aprobă și-l laudă? Credeți că am realiza ceva bun pentru țară cu principile simiste: a face orice

compromis pentru ajungerea la putere, a fugi de răspundere? Credeți că ar fi bine pentru Mișcare să poarte neconștient pe umeri povara trădărilor lui Sima? Nu avem dreptul să iertăm în numele mîilor de camarazi sacrificați prostește și criminal de către Sima. Numai Dumnezeu și ei ar putea să-l ierte! Pentru noi – și pentru orice legionar – Căpitanul rămâne "capul nevăzut" al Mișcării: acționăm în baza principiilor legionare pe care el le-a fixat. Printre mulții dușmani cu care a avut de luptat Mișcarea (dușmanii creștinismului și ai românilor), s-a pomenit, după asasinarea Căpitanului, cu un nou și neașteptat dușman: cel din interior, cel mai periculos. Trebuie să lupte și cu acesta.

Ioan Ciama – Timișoara: Ne bucurăm că mai există români care cunosc genealogia Căpitanului; am apreciat în mod deosebit articolul dvs. în legătură cu acest subiect și promitem că-l vom publica (cel mai nimerit ar fi însă de ziua Căpitanului). Așteptăm cu mult interes și alte articole scrise de dvs.

"Un grup de cetățeni" – Brăila: Din moment ce dvs., care pretindeți că ne apreciați pentru informații și pentru seriozitate – pe care o numiți "interesantă" (?), semnați "un grup de cetățeni", evitând să vă declarați identitatea, de ce vă mirați că distribuitorii nu afișează revista noastră, deși avem contract în regulă cu ei?

Dvs. credeți că trăim în democrație? Păi atunci de ce vă feriți? În legătură cu "diversionismul" și "conspirația", n-am înțeles ce vreți să spuneți (exprimarea dvs. fiind extrem de confuză); întrebați dacă legionarii sunt o diversione și o conspirație, sau dacă sunt victimele unei conspirații? În primul caz răspunsul este NU categoric (dovedit prin fapte), iar în al doilea – da categoric (au fost și sunt victimele conspirației multor dușmani ai României și ai creștinismului!).

Gheorghe Tunariu – Cluj: Chiar dacă scrisoarea a fost adresată mie și v-a răspuns Emilian Ghika, nu aveți de ce să vă simțiți jignit, pentru că toate scrisorile primite pe adresa redacției sunt citite de mine. De întocmirea rubricii *Posta Redacției* însă a fost responsabil în ultimul timp energicul Emilian Ghika, datorită faptului că ne ajutam reciproc și sarcinile sunt repartizate în funcție de timpul fiecăruia dintre noi, dar puteți fi siguri că nu are importanță cine anume din cadrul colegiului de redacție se ocupă de corespondență. Ne-am strâns aici cei care simțim și gândim la fel (doar exprimarea diferă). Altădată poate că va răspunde camaradul Nicolae Badea sau chiar Nicador Zelea Codreanu, iar dacă *Posta Redacției* va fi semnată de redactorul șef, de secretar sau de director nu înseamnă nicicum că se acordă importanță diferită unora dintre cititori!

Notă: Ne cerem scuze că, din lipsă de spațiu și din necesitatea detaliierii unor răspunsuri, celorlalți care ne-au scris, le vom răspunde în numărul viitor.

Nicoleta Codrin

Redactor șef:
 Colegiul de redacție:
 Secretar de redacție:

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ" ISSN 1583-9311
Nicoleta Codrin
 Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ștefan Buzescu, Cătălin Enescu
 Nicolae Badea

Relații cu publicul

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București
 (zona Circului – inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)
Vineri, între orele 15⁰⁰ – 19⁰⁰
 Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
 e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com